

ЗЛАТИБОРСКЕ ВЕСТИ

ИНФОРМАТИВНИ БИЛТЕН ОПШТИНЕ ЧАЈЕТИНА ■ број 19 ■ октобар 2016. године ■ БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ТЕМА
БРОЈА

ЧАЈЕТИНА ВРАЋА У ЖИВОТ АЕРОДРОМ ПОНИКВЕ

Стране 2-7

Фото Н1

Летови са Поникава нису политика, него интерес целог краја

Трговачка
улица
нови
понос
Златибора
Страна 8

Креће
водовод од
Сушичког
врела према
Златибору
Страна 10

СЕЋАЊЕ НА
НЕЗАБОРАВНОГ ПИЛОТА,
ХЕРОЈА НАШЕГ КРАЈА

Горан Савић,
човек
из небеских
и моралних
висина
Стране 16 и 17

ПРЕДСТАВЉАМО НАША СЕЛА: СЕМЕГЊЕВО

Стране 18, 19 и 20

С новим асфалтом још ближи шарганској прузи

Општина Чајетина је решила да врати у животи аеродром Поникве и што пре отвори врата света целом нашем крају. Не желећи равнодушно да гледа како месецима стоје зачочети послови на овом аеродрому који је наша велика развојна шанса, најправила је зајажан искорак организовањем регионалне конференције "Аеродром Поникве – стратешки циљ западне Србије". Окупила је ова локална самоуправа стручњаке и заинтересоване из наше државе и окружења, понудила иницијативу за оснивање регионалног аеродромског предузећа и своје највеће учешће у њему, указала на потребу хитне обнове послова за почешак редовног авио-саобраћаја и недоуштивости даље одуовлачења.

Конференција је одржана 20. октобра у хотелу "Мона" на Златибору. У њеном раду учествовали су представници аеродрома из суседних држава, туристичке привреде западне Србије, Министарства туризма Републике Српске, Сектора за ванредне ситуације МУП-а

Србије, пилоти, познаваоци ове области, уледни економисти, аналитичари... Али неки од најављених учесника нису се јавили. Нико од представника државне власти Србије, која је кључни фактор у обнови аеродрома, није се одазвао позиву. Ни челници Ужица, града које издује јавним предузећем "Аеродром Поникве", нису дошли на конференцију (насујрош њима, значај што скућа схватио је и активно учествовао директор тог јавног предузећа Саша Савић). Мада најављен као уводничар конференције, изостао је и Емир Кустирица, врло заслужан за грађу аеродромске зграде и групе обављене послове на аеродрому Поникве. Нису дошли ни представници осталих општина Златиборског округа, које би требало да буду животино заинтересоване за ову ваздушну луку.

Ујркос свему шоме, конференција је прошекла на високом нивоу и показала смисао. У овој "Теми броја" преносимо најважнија излајања и поруке са тог скућа.

Летови са Поникава нису политика, него интерес целог краја

Председник општине Чајетина Милан Стаматовић истакао да инфраструктура аеродрома треба да остане у државном власништву, а општине са овог подручја, туристичка привреда и други заинтересовани постану партнери са државом у управљању аеродромом

Говорећи у својству домаћина на отварању конференције „Аеродром Поникве – стратешки циљ западне Србије”, председник општине Чајетина Милан Стаматовић поручио је да овај аеродром представља једну од најважнијих инвестиција, коју треба што

пре ставити у функцију. Он се захвалио свим присутним учесницима и гостима, а посебно оним из држава региона, који су својим присуством подржали значај овог аеродрома и дошли да поделе своја искуства.

Циљ ове конференције, по његовим

речима, јесте да пошаље јасну поруку о формирању регионалног јавног предузећа, јер једино на тај начин аеродром Поникве може да оживи и на њему отпочне редован авио-саобраћај.

„До сада смо, у последњих десетак година, били сведоци да се више причало,

Конференција
о аеродрому Поникве
на Златибору

а мање радило на отварању овог аеродрома. Сматрам да треба да користимо искуства из окружења. И то на начин како смо ми предложили, јер једино тако овај аеродром може врло брзо да се стави у функцију. А ако се поставља питање због чега смо овај скуп организовали баш сада, сада је право време за то, јер се планирају буџети и локалних самоуправа и буџет Републике Србије. Па ако постоји искрена и јасна намера, мислим да је право време да сви председници општина и представници министарства кажу да ли су планирали средства и да ли ће их планирати за стављање овог аеродрома у функцију”, рекао је на конференцији Милан Стаматовић.

Он од државе очекује да и она буде партнер у овом пројекту, и то пре свега због аеродромске инфраструктуре.

„Аеродром је ресурс државе Србије и његова инфраструктура треба да остане у државном власништву. Од државе овај крај очекује 2,3 милиона евра за завршетак преосталих радова на аеродрому. Јер кад премијер обећава 35 милиона страним фирмама за инвестиције у јужној Србији, нама је довољно и тих 2,3 милиона, а остало ћемо сами. Општине са овог подручја, туристичка привреда и други заинтересовани треба да буду партнери са државом у управљању аеродромом. Зато је важно да формирамо регионално предузеће, јер град Ужице нема снаге ни средстава сам да управља. Општина Чајетина је, на основу процене рађене о броју посетилаца и удаљености од аеродрома, спремна да учествује у том пред-

узећу више од других, са 30 одсто улагања. Предлажемо да Ужице учествује са 20, а Бајина Башта са 15 одсто, док би остали давали мање”, обелоданио је Стаматовић.

По његовој оцени редовни авио-летови на Пониквама подигли би квалитет туристичких и других услуга, посебно за стране туристе који и више троше. Тиме се, такође, може очекивати да добијемо и велике међународне конгресе са више учесника.

”

**Овај аеродром
представља једну
од најважнијих
инвестиција, коју
треба што пре
ставити у функцију**

„Ми већ годинама радимо на томе да обезбедимо све што је потребно за конгресни туризам. Са аеродромом можемо то привући, никако другачије. Развојни планови општине Чајетина усмерени су на то да ми развијамо овај вид туризма и едукујемо приватне издаваоце смештаја да своје објекте прилагоде таквој клијентели. Само са аеродромом, ауто-путем кроз наш крај и осталом инфраструктуром Златибор може да достигне жељену цифру од милион посетилаца годишње и 10 милиона ноћења. А све ово је профит за целу Србију, не само за општину Чајетина и наш округ. За све те капи-

талне пројекте нама треба више помоћи од републичких институције, које треба да схвате да је читав наш крај један велики ресурс. Ово је бренд и мора се поштовати чињеница да је златиборски регион једини који има спољнотровински суфицит. Желимо да од нас крене порука ка републичком нивоу, да знају да ми стварно желимо да аеродром Поникве буде стављен у функцију и да ми можемо, уз њихову малу помоћ, то и да остваримо”, напоменуо је председник општине Чајетина.

Први корак за ове намере, како је предложио, јесте да градска скупштина Ужица на својој седници усвоји одлуку о статусној промени садашњег јавног предузећа „Аеродром Поникве” и његово прерастање из градског у регионално, као и да се таква одлука упути Влади Србије.

Упитан за мишљење зашто на ову конференцију нису дошли позвани представници државе и града Ужица, Милан Стаматовић је одговорио:

„Више пута сам рекао да ће они морати то да објашњавају својим бирачима, јер нема ово везе са политиком. Овде су у питању интереси читавог овог краја, развој целе западне Србије, покретање најважније инвестиције. На конференцији су присутни и привредници целог региона, као и представници бивших југословенских република, да пренесу своја искуства. Ако то они који су позвани а нису дошли не желе да чују из прве руке, са терена, онда су много погрешили”, рекао је председник општине Чајетина.

Н. Целебџић

Економски оправдано да са Поникава лете авиони

Професор Љубодраг Савић сматра да, осим Ужица, треба поштовати и интересе осталих општина округа које препознају аеродром Поникве као мотор развоја западне Србије

Уводни део конференције «Аеродром Поникве – стратешки циљ западне Србије» обележило је излагање проф. др Љубодрага Савића, професора Економског факултета у Београду. Савић је наш цењени економиста, редовни члан Научног друштва економиста, некадашњи руководилац Центра за израду инвестиционих пројеката. Изучава питања везана за индустрију и технолошки развој, савремене тенденције у светској привреди, транзиције и приватизације српске привреде. Родом је из нашег краја, из села Трипкова у општини Чајетина, доктор наука је од 1992. године, а на Економском факултету ради три и по деценије.

Он је у излагању о аеродрому Поникве најпре истакао да је та ваздушна лука прави дар са неба, преостао овом крају из времена бивше Југославије. На добром положају, с дугом пистом, на надморској висини погодној за мали трошак летова карго авијације.

– Али дужи низ година овај аеродром, који нам је дар са неба, из неких разлога или не знамо или нећемо да ставимо у функцију. Чак и једина студија о њему из 2008. године, „мршава“ и с оскудним подацима, потврђује да постоји потреба и економска оправданост да одавде лете авиони – напоменуо је професор Савић и наставио:

– Од Поникава се може очекивати корист за развој туризма, за карго намену, на овом аеродрому би се отворило око 200 радних места. Авио-саобраћај би донео развој целом крају и спречио да

”

Хајде да заборавимо наше сујете и политичке партије, па да што пре решимо застој око аеродрома Поникве. Од нашег премијера, који ових дана обилази Србију, очекујемо да мало сврати и до Златибора

се овај регион демографски празни, што је последњих година случај. Зашто на овом скупу нема градоначелника Ужица кад је „Аеродром Поникве, ужичко јавно предузеће? Хајде да заборавимо наше сујете и политичке партије, па да што пре решимо застој око аеродрома Поникве. Од нашег премијера,

који ових дана обилази Србију, очекујемо да мало сврати и до Златибора – поручио је са ове конференције Љубодраг Савић.

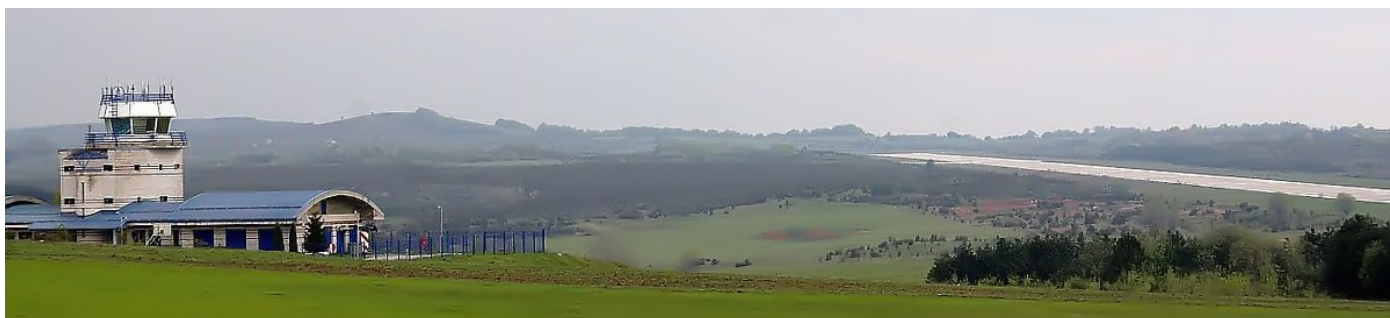
По мишљењу овог економисте, прво треба дефинисати власничка права и начин управљања аеродромом. Да се тачно зна ко је газда овој ваздушној луци како би се даље

радило на власничкој структури. Он додаје да су искуства у свету веома различита. Са једне стране, постоје аеродроми чија је инфраструктура у државном власништву, док је управљање авио-саобраћајем у јавно-приватном партнерству.

– Мени се чини, из више разлога, да је веома важно да овај објекат буде и даље у државним рукама, а да управљање авио-саобраћајем, као другом важном компонентом за развој овог краја, буде у рукама заинтересованих општина. Неколико разлога постоји за ово моје мишљење. Прво, не треба оптерећивати државу трошковима, а са друге стране, држава може доста ту да помогне. Пре свега имајући у виду да је организовање саобраћаја нешто што захтева низ процедура и поштовање прописа, па је зато држава веома важан партнер. Мислим да је овај модел с комбинованом поделом власништва између државе и општина најбољи у овом тренутку за аеродром Поникве – објаснио је професор Савић.

Реално сагледавајући актуелно стање у овом проблему, Љубодраг Савић је нагласио да интерес људи да покрену функционисање аеродрома Поникве значајно превазилази могућност и интерес само једне градске општине, па макар то био и град Ужице. Он додаје да треба испоштовати интересе осталих девет општина, које, по његовим речима, очигледно препознају овај аеродром као нешто што може бити мотор развоја Западне Србије. **Н. Џ. – М. Ј.**

Значај аеродрома Поникве и за Републику Српску

Међу учесницима конференције о аеродрому Поникве у хотелу "Мона" на Златибору био је и др Александар Ђурић, саветник министра трговине и туризма у Влади Републике Српске. Поздрављајући у свом излагању иницијативу да се одржи овакав скуп и окупе заинтересовани, он је указао да оживљавање редовног авио-саобраћаја на Пониквама може имати вишеструки значај не само за југозападни део Србије, већ и за источни део Републике Српске.

- Влада Републике Српске ће подржати пројекте од регионалног значаја, попут аеродрома Поникве, јер би коришћење овог некадашњег војног аеродрома у цивилне сврхе било од огромног директног значаја за подрињску регију, Вишеград са Андрићградом и друга наша подручја. Авио-саобраћај на овом аеродрому имао би посебно велики значај за туризам целе подрињске регије РС. А Република Српска и Србија увек су имале заједничке интересе у свим областима привређивања, нарочито у туризму – напоменуо је на отварању конференције Ђурић и прецизирао да би Влада РС могла да подржи пројекат аеродрома Поникве кроз један од својих развојних програма.

- Желимо активно да учествујемо у једном оваквом великом инфраструктурном пројекту, који ће омогућити

”

Влада Републике Српске ће подржати пројекте од регионалног значаја, попут аеродрома Поникве, јер би коришћење овог некадашњег војног аеродрома у цивилне сврхе било од огромног директног значаја за подрињску регију, Вишеград са Андрићградом и друга наша подручја

да дестинације које су нама најатрактивније у источном делу Српске, а пре свега мислим на Андрићград, бањске

комплексе и Подриње, постају доступније – рекао је Александар Ђурић.

Подсећања ради, аеродром

Поникве саграђен је осамдесетих година као војни, са најдужом пистом на Балкану од 3.195 метара. Још средином деведесетих са њега су, осим војних, летели први цивилни авиони према Тивту, али је 1999. озбиљно оштећен у НАТО бомбардовању. Током протекле деценије у више наврата обављани су послови разминирања његове писте, што је последњих година завршено, када је и држава право коришћења аеродрома с Министарства одбране пребацила на град Ужице. Неки припремни радови за цивилни авио-саобраћај овде су већ урађени, понајвише заслугом и ентузијазмом Емира Кустурице и директора ЈП "Аеродром Поникве" Саше Савића. Почели су летови мањих ваздухоплова, пословне авијације, а пролетос је направљена нова аеродромска зграда. Иако су представници државне власти тада поздрављали тај подухват, радови су потом наједном заустављени и на Пониквама се већ пола године не ради ништа. А преостали трошкови нису велики: ваља још асфалтирати око 800 метара полетно-слетне стазе, оградити писту и поставити светлосне уређаје да би овде могли да слећу и већи авиони, односно да заживи редован авио-саобраћај, Управо због тог застоја, у жељи да помогне, општина Чајетина је организовала ову конференцију.

М. Ј.

Аеродром за више од 100.000 путника годишње

Аналитичар Ален Шћуриц из Загреба на конференцији напоменуо да су сви аеродроми у Хрватској профитабилни, па предвидео да то може бити и аеродром Поникве

Стручњаци који су учествовали у раду златиборске конференције о аеродрому Поникве слажу се у ставу да треба што пре оживети ову ваздушну луку која ће, нема сумње, радити профитабилно. О томе су током конференцијских панел дискусија говорили челни људи аеродрома и ваздухопловни аналитичари из окружења.

По речима Саше Савића, директора ЈП „Аеродром Поникве“, за прву фазу преосталих радова на овом аеродрому потребно је око 2,4 милиона евра. – Према пројектној документацији која је урађена и има све потребне сагласности, то је износ око 3,5 милиона евра за све радове. Али, то су пројектантске цене. Сматрам, на основу искустава других аеродрома који су успешно спровели тендерске процедуре, да су уговорене цене обично ниже за 30 одсто – изјавио је Савић, додајући да би важан корак у оживљавању авио-саобраћаја био довођење „лоу кост“ компанија попут „Рајан ера“ и „Виз ера“ да успоставе линије.

О хрватским искуствима са радом регионалних аеродрома говорио је Ален Шћуриц, ваздухопловни аналитичар из Загреба. Он је истакао да су сви аеродроми у суседној Хрватској профитабилни, па предвидео да то могу бити и Поникве. Шћуриц је уверен да податак како ће преко овог аеродрома годишње проћи око 100.000 путника није тачан, те да ће ова цифра бити много већа.

– Немојмо се заваравати, јако пуно исељеника има из овог подручја, а биће их и још

”

Саша Савић:

За прву фазу преосталих радова на овом аеродрому потребно је око 2,4 милиона евра

”

Ален Шћуриц:

Дијаспора треба овде да долази бар једном месечно, а то нећете имати ако не будете имали аеродром

више након отварања према Европској унији. Ви желите те људе, да они брзо долазе код вас и доносе свој новац. Та дијаспора треба овде да долази бар једном месечно, чак и чешће, а то нећете имати ако не будете имали аеродром – поручио је стручњак из Хрватске.

По његовим речима, у власничкој структури аеродрома треба да буду људи из појединих општина, региона и државе, па да они постављају и контролишу управљачку структуру. – Ако су довољно паметни, онда треба да доведу људе из иностранства или домаће стручњаке који су довољно способни и поставе их да самостално управљају. Директор аеродрома Поникве не може бити партијски функционер нити неко из локалних зајеница, већ про-

фесионалац који је доведен да одради тај посао и за то је плаћен. Када се тако постави, онда ћете имати квалитетан аеродром попут Ниша, Тузле и сличних – рекао је на конференцији Ален Шћуриц из Загреба.

О шансама оживљавања аеродрома Поникве за долазак туриста говорио је Ранко Бошковић, саветник извршног директора АД „Аеродроми Црне Горе“. – Само ниском ценом аеродроми могу да конкуришу једни другима. Међутим, основна ствар је да овде постоји и тај туристички потенцијал који ће ући у спиралу са аеродромом и авио-компанијама, које траже где ће да запосле своје авионе и они су ти који отварају нова тржишта – истакао је црногорски представник на конференцији.

А на значај аеродрома Поникве за брзо деловање приликом пожара и других нежељених дешавања на нашем подручју указао је Горан Николић, помоћник начелника Сектора за ванредне ситуације МУП-а Србије. – Златиборски округ је подручје богатих природних ресурса које значе и потенцијалне опасности по пут шумских пожара и поплава. А Поникве могу да послуже у сузбијању ових појава. За ванредне ситуације овај аеродром значи баш због брзине реаговања и одговора, јер нам се омогућује да имамо оперативни део ефикаснији, а и онај логистички када се ради о примању и слању помоћи, како код нас у земљи тако и у иностранству – напоменуо је Николић.

М.Јевремовић

Пилоти желе да помогну да аеродром Поникве стане на ноге

Аеродром који је направљен током осамдесетих и разрушен у бомбардовању 1999. године на само два сата лета је до Берлина, Париза или Лондона, па би била лудост не искористити потенцијал Поникава». То је на златиборској конференцији о овој ваздушној луци рекао Владимир Милићевић, потпредседник Удружења српских ваздухопловних професионалаца и пилот ирске „лоу кост“ компаније „Рајан ер“.

- Као представник Удружења српских ваздухопловних професионалаца хоћу да пренесем жељу да помогнемо аеродрому Поникве да стане на ноге. Јако је битан аеродром за један регион, па и целу државу. Овде имамо могућност да у кратком року аеродром поставимо на оперативни ниво за редован и ванредан саобраћај – истакао је Милићевић и наставио:

- Хтео бих да нагласим да се на Златибору оствари једна трећина ноћења државе Србије. И то са оваквом путном мрежом, са тренутним начином путовања где су 89 одсто домаћи гости. Са једним аеродромом, који скраћује време доласка, требало би другачије да се оријентишемо. Имаћемо могућност да привучемо путнике из оних дестинација које до сада нису биле интересантне туристичким радницима. То су земље попут Малте, Кипра, Израела које немају зеленило, планину и оно што ми овде имамо. Авиокомпаније су данас размазиле путнике, који не желе да размишљају о неким маргиналним стварима, већ да полете тачно на време, да се зна како ће да путују и када да се врате. У тренутним условима, страном туристи који би дошао на викенд треба бар осам сати да би дошао до Златибора, па ту туризма нема. Имамо примере градова који су направили бум са краткотрајним излетима и туристичким викендима попут Риге и Каунаса, а многи

”

Владимир Милићевић:

Имамо могућност да у кратком року аеродром поставимо на оперативни ниво за редован и ванредан саобраћај

су спремни да плате да дођу за викенд на добру забаву уз приступачне цене и да се враћају пар пута месечно.

Овај пилот је нагласио да је боравећи на страни видео како настају нека тржишта. Она се стварају, не може доћи нека авиокомпанија, агенција или хотел тек тако. Треба анимирати људе да дођу, проведу дан, два или три, па и да живе овде. Људи ће да живе тамо где је њиховом џепу и њиховом животном стилу најбоље. Боље је, сматра он, живети у неисквареној природи Златибора и околине него у неком великом граду.

- Што се тиче привреде, малина коју гаје у овом крају може се свежа доставити на тржишта Европе. Када се рано убере, она је за три сата на авиону, а у року од два сата у неком европском граду, у следећа два- три

сата у продавници. Таква малина је скупља од оне која се превози камионом, јер такав транспорт траје много дуже и зависи од друмских фактора. Ми из Удружења ваздухопловних професионалаца Србије смо све то узели у обзир и желимо да подржимо идеју. Аеродром Поникве не мора да буде финансирајући фактор, јер је то превелики залагај за један аеродром на почетку, али ако не почнемо да радимо онда то сигурно неће ни бити. У противном, аеродром ће остати једна ливада где ће људи напасати овце – објаснио је Милићевић.

Он је већ 19 година у авиокомпанији која ствара тржиште и видео је како се од тржишта које не постоји направи милионски обрт. – Питам се зашто ми у Србији то не можемо. А имамо пример да је то могуће и код нас у случају аеродрома у Нишу. Зашто не бисмо имали аеродроме «Serbia East» и «Serbia West». Зашто бисмо само размишљали о Београду када знамо колико је теже онима који треба да лете, а долазе из Пријеполја,

Прибоја или са обе стране Дрине. Имамо огроман потенцијал и сваки евро који се уложи у аеродром вратиће се бар пет или шест пута у регион. Рецимо, ако упоредимо Ниш и Поникве, нишки аеродром има пуно транзитних путника, док ће у овом случају бити обрнуто, јер ће Поникве имати више путника који ће остајати на дестинацијама попут Златибора –додао је овај пилот и закључио:

- Код нас у пилотској струци се каже: граде се путеви да би људе спајали, а нама је довољно три километра писте са једне и три са друге стране света. Поставити питање да ли је аеродром битан за развој региона, то је као питање да ли је детету потребна мајка. Ако аеродром не буде заживео, бојим се да регион неће моћи да напредује.

Мирослав Јевремовић

Центар Златибора, уз радове који крећу ових дана, добиће до пролећа следеће године сасвим нови изглед. Заменик председника општина Чајетина Арсен Ђурић најављује почетак реконструкција улице од Краљевог трга до тениских терена и од поште до хотела „Дунав“. Извешће се радови на уређењу локације за смештај фијакера и коња, а планирана је и изградња нових пешачких и бициклических стаза. За ове, али и многе друге пројекте, средства су обезбеђена ребалансом буџета општине Чајетина који је усвојен на последњој седници општинске скупштине.

Износ буџета остао је исти као и претходним ребалансом – 2,15 милијарди динара, с тим што је дошло до измена одређених позиција. Конкретно, због кашњења радова на изградњи гондоле део средстава са те позиције у износу од око 200 милиона динара преусмерен је на друге инфраструктурне пројекте. Један од њих је и почетак радова на уређењу улице од летње позорнице на Краљевом тргу до тениских терена. Радови крећу ових дана и биће завршени на пролеће. Та такозвана трговачка улица добиће сасвим нови изглед. У току је израда пројекта за њено детаљно уређење, као и улице од поште до хотела „Дунав“. Ове године планирано је проширење трговачке улице, где ће бити урађена комплетна потребна инфраструктура: струја, вода и канализација.

„Следеће године биће уклоњен тротоар са друге стране и извршено попљочавање целе улице, изградиће се фонтана и све друго што пројекат буде предвидео. Када помину радови буду готови, очекујемо да ће у тој улици бити места за 25 до 30 објеката, док ће их са друге стране бити још око 20“, каже Арсен Ђурић.

Општина финансира изградњу тих објеката који ће бити типски, истог изгледа и величине. Корисници ће их изнајмљивати, са свим потребним прикључцима, а имаће боље услове него до сада, док ће сам изглед те будуће трговачко-пешачке улице бити репрезентативан.

Трговачка улица нови понос Златибора

Од пролећа нови изглед центра најпосећеније планине захваљујући ребалансу општинског буџета за низ улагања у уређење златиборских улица, стаза и терена, најављује заменик председника општине Чајетина Арсен Ђурић

У плану је и уређење простора за смештај фијакера и коња, који се налази на локацији изнад почетне станице гондоле. Пројектом је предвиђена изградња четири надстрешнице са јаслама са укупно 22 места за јахаћа грла, биће доведена вода и избетонирани платои са решеткама за одвод канализације. Изградиће се и неколико летњиковаца, као и посебан део за фијакере. Биће постављен и мобилијар са клацкалицама и љуљашкама за децу. Уз све то овај простор, по речима Арсена Ђурића, постаће један заиста лепо уређен парк који није далеко од центра и који ће бити видно означен, са много бољим условима него до сада за све што је потребно.

„Општина финансира и изградњу нове пешачке и бициклическе стазе од магистралног пута, преко ауто-кампа до скретања за Гајеве, а у плану је и проширење те улице са пет на шест метара. Следеће године планирано је проширење пешачке и бициклическе стазе ка насељу Гајеве, односно до Споменика, као и њено спајање са постојећом која иде од кружног тока до насеља „Јелена Анжујска“. Тако ћемо имати кружне и бициклическе и пешачке стазе, што је једна значајна новина у понуди на Златибору од следеће године. Завршена је и изградња видиковца са телескопом на Градини, коју смо реализовали у сарадњи са Туристичком организацијом регије Западна Србија“, напомиње за „Златиборске вести“ Арсен Ђурић.

Кад је реч о спортским теренима, средствима Министарства трговине, туризма и телекомуникација у износу од 10 милиона динара биће завршени радови на изградњи фудбалског стадиона на простору између „Швајцарије“ и помоћног игралишта. Ђурић верује да ће и ова инвестиција бити завршена до краја године те да је Златибору, поред постојећих седам, потребно још неколико фудбалских терена, јер спортске екипе из земље и иностранства у све већем броју бирају ову планину за своје припреме.

Нада Џелебчић

Предвиђена изградња четири надстрешнице са јаслама са укупно 22 места за јахаћа грла

Улица од тениских терена ка Краљевом тргу – она ће бити део будуће трговачке улице

Општина Чајетина подстиче предузетништво младих

Председник општине Чајетина Милан Стаматовић учествовао је у раду Регионалне конференције о предузетништву младих у Србији, Црној Гори и Босни и Херцеговини, која је 25. октобра одржана у Београду. Стаматовић је на овом скупу, коме је уз представнике државних министарстава, НВО сектора и релевантних институција земаља учесница присуствовало преко 100 младих предузетника из три државе, одржао пригодно излагање. Говорио је на панел дискусији посвећеној унапређењу пословања малих и средњих предузећа у власништву младих и том приликом рекао:

- Општина Чајетина је још 2009. године донела четворогодишњи Локални акциони план за младе, на основу кога су предузети конкретни кораци у циљу спречавања негативне миграције младих са простора ове општине. Процес заустављања негативне миграције трајао је 10 година, а сада имамо случај да се све већи број младих враћа на село, све је већи број девојака које се удају и остају на селу. Разлог томе јесте што им је обезбеђено да оне на селу имају све услове као и жене у граду: основани су вртићи, а школе испод 15 ђака нису затворане – истакао је Стаматовић.

Чајетинска општина је, по његовим речима, препознала значај да се млади што више укључе у предузетништво, али како би се то и постигло неопходно је да се створе повољнији услови и за живот и за запослење младих. – Најпре је неопходно обезбедити инфраструктуру, а затим и друге услове. Потребно је да држава

више ради на децентрализацији, а треба увести принцип приватног сектора у јавни сектор, дати младима шансу да науче и преузму водећу улогу у креирању политике. Општина Чајетина има једно од најмлађих руководстава у Србији и управо у томе лежи кључ њеног успеха – рекао је на конфе-

њу великих система и развоју малих предузећа, што ми и примењујемо. Пример томе јесу "Златибор" и "Палисад" који окупља преко 100 малих предузећа – напоменуо је Стаматовић.

На овом скупу је, поред председника општине Чајетина, говорио и Младен Грујичић, званично нови начелник општине Сребреница. Бавећи се великим потенцијалима који су потпуно неискоришћени, Грујичић је изразио уверење да добра локална управа може вратити Сребреницу, која је данас једна од најнеразвијенијих локалних самоуправа у БиХ. – Млади у Сребреници немају основне услове за живот и останак, а то је нешто што се мора мењати и на чему треба интензивно радити – казао је нови начелник те општине.

Ова регионална конференција имала је за циљ да младе охрабри на samozapošljavanje и оснивање сопствених предузећа. Такође, и да подстакне дијалог релевантних субјеката у друштву о креирању по-

вољног пословног амбијента за оснивање и развој предузећа чији су оснивачи млади, затим увођење знања из предузетништва у образовни систем, веће учешће младих у процесима економског одлучивања, да помогне умрежавању младих из три државе.

Од закључака конференције треба поменути да је неопходно креирање бољег пословног окружења за оснивање фирми, нарочите за младе, које би укључило и пореске олакшице. Предлог Удружења младих привредника из Србије је да се укину порези и доприноси за младе предузетнике у прве четири године. Неопходно је да држава ревидира казнену политику у складу са величином предузећа. Увођење образовања из области предузетништва од предшколских програма па до високог образовања, увођење дуалног образовања, креирање повољне пословне атмосфере којом би се зауставила негативна миграција образованих кадрова, јача подршка локалних самоуправа у развоју реалног бизниса и стварање повољних услова за останак и повратак кадрова у унутрашњост (незатварање школских одељења у мањим сеоским школама, обезбеђивање услуге предшколске установе у свакој средини и друго)... **M. J.**

„Код нас се све већи број девојака удаје на село и ту остаје, а разлог томе јесте што им је обезбеђено да оне на селу имају све услове као и жене у граду: основани су вртићи, школе испод 15 ђака нису затворане”, рекао на регионалној конференцији о предузетништву младих Милан Стаматовић

ренцији председник општине, па допринос невладиног сектора оценио драгоценим:

- Подршка у сазнањима коју можемо добити од њих је врло значајна. Управо у сарадњи са невладиним сектором научили смо, а затим и применили норвешки концепт управљања локалном самоуправом. Концепт се заснива на подржава-

Креће водовод од Сушичког врела према Златибору

„Намера нам је, ако нас време буде послужило, да до краја године воду са Сушичког врела 'избацимо' до Златибора. У поступку је набавка опреме, а ових дана би Јавно комунално предузеће требало да крене са извођењем радова”, најављује Милан Стаматовић

Председник општине Чајетина Милан Стаматовић најавио је у изјави за “Златиборске вести” брз почетак радова на реализацији пројекта Сушичко врело намењеног водоснабдевању.

У складу са нашим дугорочним плановима око пројекта Сушичко врело, ове године смо ушли у озбиљну инвестицију са намером да, ако нас време буде послужило, до краја године воду са Сушичког врела “избацимо” до Златибора. У поступку је набавка опреме, а ових дана би Јавно комунално предузеће требало да крене са извођењем радова. Радиће се од црпне станице до резервоара Жигалски вис и како буде стизала опрема фазно ћемо је уграђивати – истиче Стаматовић и објашњава:

За резервоар који треба да се гради на Жигалском вису урађен је пројекат. Очекује се расписивање набавке са циљем да се касније настави изградња према Шљивовици, Јевремовићима, Чајетини и на крају до Карауле. Имамо могућност да користимо постојеће резервоаре у Јевремовићима и у Чајетини. Важно је да поставимо цеви како бисмо могли у зимском периоду довољну количину воде да избацимо до Златибора, а касније у другој фази градили би резервоар у Јевремовићима и још један на потезу Влаовине. Тиме би Златибор решио водоснабдевање у потпуности. Имали бисмо довољну количину резерве на Златибору, јер је сада ситуација да имамо два резервоара у Рибници, па када се

И Доброселичка река улази у водосистем

У планове за водоснабдевање општине уклапа се и израда пројекта и инвестиција на довођењу воде са извора Доброселичка река до резервоара у Рибници. Председник општине о томе каже: – Са овим водосистемом у потпуности би заокружили нашу намеру да целу територију општине Чајетина умрежимо са градским водоводима. Завршетком овог посла, вода би са сваког од поменутих изворишта могла да се пребаци на другу локацију, све са циљем да немамо проблем у водоснабдевању. Поменути послови заступљени су у нашим стратегијама о водоснабдевању и о алтернативним изворима енергије које смо радили у сарадњи са норвешким институтом „Нива“ и Рударско-геолошким факултетом.

У току је снимање трасе и израда идејног пројекта за извор Доброселичка река, док ће главни пројекат показати колика је заправо вредност те инвестиција. С обзиром на дужину цевовода, очекивања су да ће и ова инвестиција коштати око три милиона евра.

на примарном цевоводу деси неки квар, остају велике количине заробљене воде у Рибници коју не можемо да допремимо до Златибора. Поменути радовима тај проблем биће решен. Имаћемо два резервоара на Златибору и ако би се на цевоводима десио неки квар, имали бисмо могућност да то решимо са примарном мрежом. На тај начин избећи ћемо ситуацију да имамо дуже прекиде у водоснабдевању.

Говорећи о планираној динамици радова, председник општине каже да је у плану да до зимске сезоне вода са Сушице стигне до резервоара Караула: – Истина не у максималном капацитету, али нам је важно да имамо резерве воде и будемо обезбеђени, како за наше становништво тако и за туристе. Вредност ове инвестиције, која подразумева радове на црпној станици, цевоводу и на резервоарима је око три милиона евра.

М. Ј.

На пролеће радови на путу кроз Трипкову

С обзиром да је оштећени пут кроз Трипкову уз трасу будућег водовода Сушичко врело, питали смо председника општине када ће бити обновљен тај пут. – Имали смо намеру да у овој години радимо пут у Трипкови, али је план да на пролеће почне комплетна реконструкција ове саобраћајнице. Конкурисали смо и за средства код невладиних организација и код министарстава, јер је добрим делом пут оштећен због реконструкције водовода Сушица, када нам је и обећан одређен износ средстава за његову реконструкцију. Имајући у виду и наша залагања да се аеродром Поникве стави у функцију, свакако ћемо радити тај пут, будући да је он најкраћа веза од Златибора до аеродрома. У току је израда пројекта, ширина пута кроз Трипкову биће 5,5 метара. Дobar део трасе цевовода пролазио би деоницом овог пута, што нам је намера да урадимо у исто време како касније не бисмо били у ситуацији да га више пута пресвлачимо или крпимо – одговорио је Милан Стаматовић.

Укуси златиборског краја на светском сајму споре хране

У Торину међу 143 државе представили се и наши произвођачи традиционалних производа

Привредници из нашег краја са својим производима учествовали су од 22. до 26. септембра на 11. међународној манифестацији "Terra Madre Salone del Gusto" у Италији у граду Торину. Тај реномирани сајам споре хране, "slow food-a", окупио је преко 7.000 учесника из 143 државе, 300 "slow food" пресидијума и преко 1.000 "slow food" заједница са свих пет континената.

Церемонији званичног отварања сајма, којим се обележава и 30 година од оснивања "slow food" покрета, присуствовао је и председник Републике Италије Серђо Матарела. Манифестација је одржана је на више локација у самом центру Торина, али је свакако њен централни део била изложба традиционалних производа у парку Валентино на обали реке По.

На "Terra Madre Salone del Gusto" учествовала је и Регионална развојна агенција „Златибор“ која је на свом штанду преко представника Туристичке организације Ужица, Предузећа за развој пољопривреде "Еко аграр" из Чајетине, хотела "Мона" са Златибора, представника општине Чајетина и компаније „Дреновац“ из Ариља представила производе и рукотворине из регије Западна Србија.

На штанду излагача из Србије су, уз остало, изложени тра-

диционални производи: говеђа пршута „Златиборац“, ракија дестилерије „Зарић“, производи компаније „Сирогојно компани“ (сушено воће), лиофилизовано воће хладњаче „Дреновац“ из Ариља, разне врсте брашна произвођача „Водничарка“, шљивово сирће произвођача „Ристић“ из Ужица, ракија од шљиве „Цр-

„Српски сендвич“ од интегралног хлеба, лесковачког ајвара, златиборске говеђе пршуте и златарског сира

вена ранка“ из Краљева, лесковачки ајвар, футошки купус, фрушкогорски липов мед, горски козији сир, златарски сир и неизоставни сувенири са традиционалним мотивима. Изложени производи привукли су пажњу великог броја посетилаца

из свих земаља, а посебно домаћина.

Занимљиво је да је на том штанду током трајања сајма организована дегустација "Српског сендвича", направљеног од интегралног хлеба, лесковачког ајвара, златиборске говеђе пршуте и златарског сира. Сендвич се служио уз ракију, што је изазвало одушевљење посетилаца штанда.

Посебну пажњу изазвала је посета Синеше Михајловића, нашег прослављеног фубалера, а сада тренера фудбалског клуба „Торино“ из Торина. Прослављени српски ас и сам је пробао изложене производе, па и позвао многобројне посетиоце да обрате пажњу на те вредности из Србије.

У оквиру "Terra Madre" фестивала одржан је и "Terra Madre" форум као и бројне конференције, радионице и презентације. Ту се разговарало о горућим питањима очувања биодиверзитета, претњи нестајања малих пољо-

привредних произвођача и борби против агромафије. Еко-гастрономски покрет "slow food" настао је у Италији 1986. године, а сада окупља око 150 земаља и негује специфичну филозофију спорог уживања у храни, али и чувања традиције у исхрани и неговања еколошке свести која подразумева изузетну бригу о начину производње хране.

Покрет је, наравно, настао као одговор на "fast food", као револт против брзог и нездравог конзумирања хране и брзог живота савременог света, нестанка интереса људи за храну коју једу и нестанка локалних традиција у исхрани. Покрет "slow food" подстиче споро и дуго уживање у храни, али и свест о сталној одговорности према храни и њеном пореклу, на традицију и културу из које одређена храна потиче. Осим што треба да буде доброг укуса, спора храна мора да буде произведена да не угрожава животну средину и здравље људи. Од свог оснивања покрет је растао и гранао се, најпре по Европи, а затим по целом свету. Сада се скупови, семинари и разне манифестације одржавају од Бразила и Кеније до Јапана и САД. Покрет има 80.000 присталица у целом свету.

У оквиру "Terra Madre" фестивала одржана је и свечана парада којом је најављено отварање сајма хране, а присуствовали су јој сви учесници са својим националним обележјима. **З. В.**

Ски центар „Торник”

Сирогојно

Добри сигнали за Златибор са сајмова туризма

Сталне промоције наше планине доводе све више гостију, а в.д. директора ТО Златибор Владимир Живановић истиче да се златиборска понуда развија у правом смеру

Туристичка организација Златибор већ традиционално наступа на бројним сајмовима у земљи и иностранству, презентујући потенцијале Златибора. Недавно су учествовали на сајмовима туризма у Бањалуци и Новом Саду, на којима су представили понуду за предстојећу зимску туристичку сезону. Посетиоцима сајма у Бањалуци представници ТО Златибор приказали су пакет аранжмане за наредну сезону и најавили нове атрактивне садржаје. Према речима в.д. директора Владимира Живановића, сајам у Бањалуци био је добро посећен. Број туриста из Републике Српске је у константном порасту, што потврђује статистика.

Туристичка организација Златибор била је учесник и 49. Међународног сајма туризма у Новом Саду. „Низ манифестација које су организатори ове године припремили употпунили су комплетан сајамски наступ. Презентовали смо нове потенцијале, најавили нове пакет аранжмане, промовисали хотеле и различите садржаје који у њима туристе очекују за предстојећу зимску сезону.

”

Владимир Живановић:
Презентујемо нове потенцијале,
промовишемо хотеле и различите
садржаје за предстојећу зимску
сезону сезону

У склопу сајма хотел „Ирис“ је добио награду за квалитет пружених услуга у хотелијерству, што нас посебно радује. То су добри сигнали и сигурни показатељи да се Златибор развија у правом смеру, да туристичка понуда из дана у дан расте и константно се обогаћује“, каже Живановић.

ТО Златибор већ две године врши активну промоцију наше планине на иностраном тржишту. Захваљујући томе бележи се тенденција пораста броја страних гостију, посебно из земаља у окружењу (Република Српска, Црна Гора, Македонија и Румунија). Промоција Златибора на овим, али

и другим туристичким тржиштима наставиће се и у наредном периоду. „Крајем новембра имамо сајам туризма и здравља у Љубљани. Од 24. до 27. октобра наступали смо на сајму туризма у Крагујевцу.

Између ова два догађаја очекује нас студијска посета представника медија из Републике Српске, као и промоција у Тузли“, додаје в.д. директора ТО Златибор.

Зимска туристичка сезона се приближава, а из ове туристичке организације кажу да је спремно дочекују. Гости који ће посетити Златибор очекује низ занимљивих садржаја. Најављено је отварање „Дино парка“ и уређење скијалишта Обудојевица. Незаобилазан је и Ски центар „Торник“ који ће ове године радити пуним капацитетом. У понуди су и одласци ка оближњим туристичким локалитетима као што су: Стопића пећина, Музеј на отвореном „Старо село“ Сирогојно, Дрвенград, Андрићград и други. Очекује се да ће на пораст броја гостију утицати и усклађивање зимског распуста са зимском туристичком сезоном.

Д. Росић

Златибор с највећом посетом, Стопића пећина рекордно

У овој години постићи се нови рекорди када су у питању број туриста и ноћења, кажу у Туристичкој организацији Златибор наводећи податке о одличној летњој посети и најављују да ће ова планина бити пуна и наредних месеци кроз здравствени, спортски и конгресни туризам. Поред раста укупног броја гостију, порастао је и број страних туриста који посећују Златибор. Ове године их је више за преко 30 одсто, не само туриста из

Стопића пећина, која је до сада бележила између 27 и 29 хиљада посета, овога лета је остварила рекорд са око 40.000

Јован Павловић

бивших југословенских република, већ и из Руске Федерације, Немачке, Холандије, Румуније.

„Имамо много разлога да будемо задовољни протеклом летњом сезоном, која је до августа била рекордна. Били смо много изнад српског просека и за 25 одсто бољи у односу на прошлу годину”, каже Јован Павловић, стручни сарадник ТО Златибор.

Примера ради, Стопића пећина, која је до сада бележила између 27 и 29 хиљада посета, овога лета је остварила рекорд са око 40.000 посета. И Ски центар “Торник” ове године бележи рекорну посећеност. У 2015. продато је 15,5 хиљада паркинг карата, док ће то ове године, када се урачуна

и предстојећа зимска сезона, бити много више.

„На предлог ТО Златибор ми ћемо сада, на првом управном одбору, направити предлог мера које ће бити предложене општинској управи Чајетина како би заједничким снагама туристичке организације,

хотелијера, агенција и приватних издавалаца унапредили и креирали наш производ, да задовољимо захтеве оних који живе од туризма“, истиче Павловић.

Велики број ноћења на Златибору остварен је и у септембру, а одржани су и бројни се-

минари, саветовања и скупови. До зимске сезоне, као и новогодишњих празника Златибор ће угостити многе посетиоце, тако да ниједан хотел у овом периоду неће бити затворен, поручују из Туристичке организације Златибор.

Н. Џелебџић

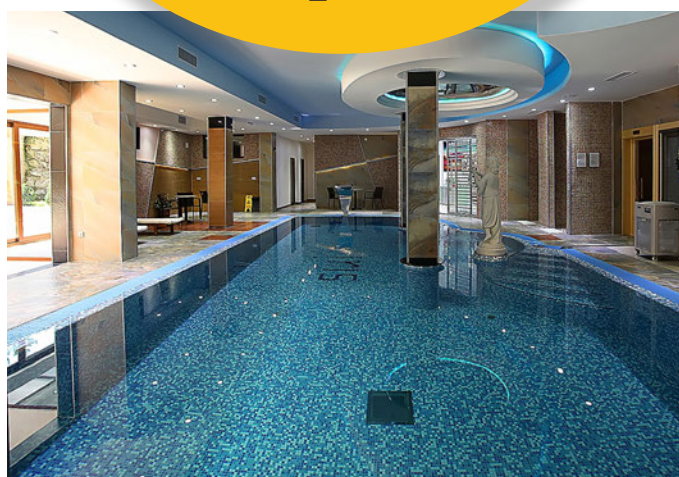

На 49. Међународном сајму туризма одржаном у Новом Саду златиборски хотел „Ирис“, након само неколико месеци рада, добио је прво признање – велику златну медаљу за висок квалитет смештаја и уређење хотела. Добијено признање је веома битно, кажу у „Ирису“, али највећа награда за хотел ипак је та што је током летњег периода попуњеност капацитета била преко 90 одсто.

Власник хотела Вељко Кнежевић у изјави за „Златиборске вести“ истиче да су многи страни гости већ боравили у „Ирису“ те да је овај хотел наишао на запажену пажњу наших водећих медија.

„У јулу је у нашем хотелу одсела фудбалска екипа ФК „Тирана“ из Албаније, која је укупно три седмице провела на припремама на Златибору. Гост „Ириса“ био је и Чеди Осман, познати кошаркаш турског „Ефес Пилсена“ и репрезентативац те земље. Доста гостију долази нам из Шпаније преко агенције „Глоб метрополитен“, велика група из Литваније дошла нам је преко агенције „Адриатик За-

Велика златна медаља новосадског сајма за нови хотел „Ирис“

греб“, док смо госте из Русије који се баве грађевинарством угостили преко фирме „Дугалак“. Имали смо и приличан број туриста преко туристичких агенција „Луна травел“ и „Р турс“ – набраја Кнежевић.

Што се тиче домаћих гостију, они у „Ирис“ највише до-

лазе преко агенција „Компас“ и „Имаго травел“. – О нама се информишу и преко водећих медија, с обзиром да је 30. јула из хотела „Ирис“ снимана „Жикина шареница“, а и Мирко Алвировић и ТВ „Сат“ такође су у склопу своје емисије приказали репортажу о

понути нашег хотела. Сада велико интересовање гостију влада за предстојећу зимску сезону. Стално радимо на промоцијама наше понуде. Са Туристичком организацијом Златибор имамо веома добру сарадњу, заједно наступамо на сајмовима и презентацијама у земљи и иностранству – додаје власник „Ириса“.

Поред сајамског злата за висок квалитет смештаја и уређеност хотела, „Ирис“ је добио и високе оцене за букинг, велнес и спа услуге, запажено учешће на руским сајтовима, а као најдражу награду издвајају позитивне коментаре гостију на сајтовима и у књигама утисака.

Гости су препознали хотел, а ми смо им кроз садржаје, посебно спа & велнес центра (базен, финска сауна, масажа и теретана) омогућили да уживају у нашим услугама. Такође, гостима организујемо и излете у непосредној околини Златибора (Сирогојно, Стопића пећина у Рожанству, Мокра Гора – посета Дрвенграду и возња Шарганском осмицом, Вишеград – посета Андрићграду...) **Д. Росић**

Нема зиме за зимско одржавање путева

Иако сезона зимског одржавања званично почиње 15. новембра, КЈП „Златибор“ је већ спремно да, уколико временски услови то буду захтевали, крене са чишћењем и подасипањем путева. Поред одржавања већ устаљених путних праваца, у надлежности овог предузећа су и три нова пута: Ђуровића гробље-Стубло, Локва-Зарића куће у Шљивици, Око-Нинчићи, као и све новоасфалтиране улице и тротоари на Златибору.

На питање да ли ће КЈП „Златибор“ током зиме успети да све путеве одржи проходним, директор Срђан Пантовић одговара:

„Политика фирме је да се без неке преке потребе не узимају подизвођачи, тако да ћемо све послове одрадити сами. Једино ће Чајетину и нека села у околини одржавати ЈКП „Водовод Златибор“, тако да ћемо са њима имати

сарадњу пошто неке послове обављамо заједно. Возни парк је ремонтован на време, имамо два нова возила која ће бити у функцији од ове сезоне. То су камион кипер 4Х4 и комбинована грађевинска машина“.

Током зимске сезоне на пословима зимског одржавања путева укупно је анга-

жовано пет камиона, четири комбиноване грађевинске машине и три трактора. За потребе ове зиме предузеће ће располагати са 3.900 тона каменог агрегата, 350 тона натријум хлорида и 15 тона калцијум хлорида, што је сасвим довољно и за екстремно хладне и дуге зиме. У зимској служби биће ангажовано триде-

сетак људи. Пантовић наводи да због повећаног обима посла потреба за пријемом нових радника постоји, али ће због забране запошљавања број остати на нивоу прошлогодишњег. Одржавање путева ће се и ове године вршити по приоритетима.

„Први приоритет су улице у центру Златибора, други приоритет су околне улице и, наравно, путеви ка центрима села. То је нешто што мора бити стално проходно. Међитим, већ сада имамо захтеве да се неке улице које су раније биле другог приоритета, чисте редовно и буду увек проходне. Ми се трудимо да грађанима увек изађемо у сусрет“, истиче Пантовић.

КЈП „Златибор“ тренутно ради на пословима насипања и пробијања путева, а од 1. новембра креће се са уклањањем лежећих полицајаца.

Д. Росић

Асфалт на игралишту и нови пут у Бранешцима

У Бранешцима је асфалтирано игралиште, чију је изградњу финансирала општина Чајетина са око два милиона динара. Сада се и ово село, које има сву потребну инфраструктуру, може похвалити да има простор за своје најмлађе.

„Игралиште је величине 40 са 20 метара, то су стандардне мере. Сада треба да га исцртамо и означимо, а на њему ће се играти мали фудбал, кошарка, тенис. Замолићемо директора Културно-спортског центра и

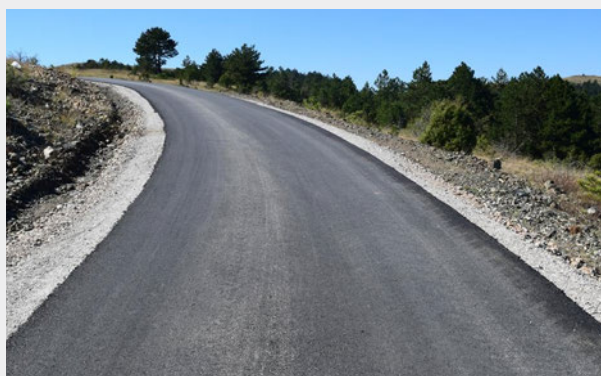
Милован
Нинчић

остале да нам помогну да набавимо реквизите потребне за овај терен“, каже Милован Нинчић, председник месне заједнице Бранешци.

Ове године Бранешчани су добили и нови пут преко Ока, који их сада спаја са Златибором. Вредност ових радова је око пет милиона динара.

„Сада је спојена ова цела траса – Сушица – Бранешци – Око – Златибор. Асфалтиран је пут целом дужином и његовим коришћењем до Златибора имамо само 7,5 километара, што нам је много ближе него до сада преко Чајетине. Овај пут нам много значи“, наглашава Нинчић.

У месној заједници Бранешци углавном су изведени сви планирани радови, с тим што ће се до краја године радити на асфалтирању неколико краћих засеочких путева, попут Николиног брда. Већ је извршена реконструкција нисконапонске мреже и уз довођење градске воде становници Бранежаца имају готово све услове за квалитетан живот на селу. Н. Ц.

СЕЋАЊЕ НА НЕЗАБОРАВНОГ ПИЛОТА, ХЕРОЈА НАШЕГ КРАЈА

Горан Савић, човек из небеских и моралних висина

„Долазимо на овај свет и неумитно, када куцне час, са њега оглазимо. Између та два момента стоји линија која представља људски живот, наш јединствени траг у вечности. Избори које притом правимо су само наши, а наслеђе и наук које остављамо поколењима слика нашег постојања на овом чудесном свету”...

ПИШЕ: БОЈАН САВИЋ

„Две ствари ме испуњавају све већим страхопоштовањем и дивљењем што их више промишљам - звездано небо нада мном и морални закон у мени». То је вероватно најцитиранија мисао чувеног немачког филозофа Имануела Канта. Прича о Горану Савићу је инкарнација те мисли, прича о човеку чији је дом било небо, а морални закон водич кроз цео живот.

Постоји једна фотографија на којој сам још беба, цела породица је на њој, а Горан изгледа поносно што има млађег брата. Наравно да никад нисам знао о чему је размишљао док је позирао за њу, али сам увек волео да мислим да сам баш ја разлог његовог осмеха. Оно што знам је да смо ми, његови најближи, одувек били поносни на њега. Имали смо и разлога за то!

Љубав према авионима од детињства

Мало пре Горановог рођења, породица је кренула на пут пратећи оца и његов посао. Тако се десило да је 5. децембра 1973. Горан рођен у Зеници, а ја три године и три месеца касније, како је то мајка увек истичала,

Горан Савић

у Земуну. Моја сећања на тај период су, природно, бледа, понека слика коју сам можда и измаштао слушајући приче о том времену. Тај период, показало се, за Горана је био судбоносан јер смо живели у Новој Пазови, месту које је одредило његов живот. Наиме, у близини се налазио аеродром на ком је први пут из близине могао да види авионе и већ тада се заљуби у њих.

Завичај је родитеље позивао на повратак, па смо се вратили у Чајетину и почели градњу куће. Отац је отишао у Ирак, како би зарадио неопходан новац, а ми смо највише времена проводили у Трипкови одакле су нам родитељи. Ту смо радили оно што деца иначе раде. Смучали смо се по ливадама, шумама, реци, јурећи за дечјим пустоловинама, упознавајући свет и удишући радост коју је са собом носио тај безбрижни живот. У продаји се тада појавио албум са сличицама авиона, а Горан их је неуморно скупљао, учио њихова имена, карактеристике, било да се радило о борбеним или теретним моделима.

У кућу се усељавамо у августу 1980., неколико дана пре него што ће Горан поћи у школу. Ја сам наставио да будем дете, а он је, бар мени, већ тада изгледао прилично озбиљно и зрело.

Било је лако веровати у Горана

Очева смрт је била велики ударац, дошла је ниоткуда, прерано за њега и нас који смо били још деца. Горан је имао непуних дванаест година, ја тек осам. То је вероватно утицало да обојица постанемо затворенији, често озбиљнији од другова из своје генерације. Имали смо срећу да нам је мајка била јака жена, до фанатичности посвећена деци, спремна на сваку врсту жртве како би нас извела на оно што је сматрала правим путем. Сећам се да нам је у том периоду купила комплет књига међу којима је Горан открио роман «Два капетана» Венијамина Каверина, чији је главни јунак пилот, и читао га изнова и изнова. Мало после тога се појавио филм «Топ Ган» који смо, на његово инсистирање, гледали до изнемоглости. Већ тада је јасно знао пут којим жели да иде и мислим да је већ тада свој живот посветио том циљу.

Одлазак у Војну гимназију био је први велики растанак. У то време су нас раздвајале и године, он је постајао момак пред којим се отварао велики град и један нови свет. Поред тога, никада није заборављао мајку и мене, свог млађег брата. Гимназију је завршио као одличан ђак, а циљ је био јасан, давно зацртан, можда већ у Новој Пазови. Хтео је да буде пилот и то је постао, некако лако, бар је мени тако изгледало.

Резултате, последњег, најтежег теста за

ваздухопловну академију, није нам ни јавио. Појавио се изнебуха кући, пробудио ме када је ушао у собу и онако буновном ми рекао да је примљен. Мој једини одговор је био „Знао сам!“, после чега сам се окренуо на другу страну и наставио да спавам. Заиста, ни једног јединог момента нисам посумњао да неће остварити тај, за њега, тако чудесни циљ. Било је тако лако веровати у Горана!

Рођен да би био пилот

Ваздухопловну академију је завршио као трећи у класи. По сведочењу његових колега из класе, и то је постигао прилично лако, без јурења успеха. Дипломирао је 1997. док сам био на одслужењу војног рока. Часопис «Војска», који смо добијали у касарни објавио је текст у којем је поменут Горанов успех, а ја, увек склон сукобу са ауторитетима, нисам пропустио прилику да то натрљам својим официрима на нос. Стварно смо били поносни на њега, не само породица већ и моји другови који су обожавали да гледају фотографије које је правио из авиона. Чини ми се да су и они волели да се похвале чињеницом да имају друга чији је брат пилот.

После академије, као потпоручника, дужност га је одвела у Подгорицу где је дочекао и бомбардовање 1999. године. Било је то време брига, свакодневне стрепње, а он нас је умиривао својом чувеном реченицом «Што, бре, паничите?». Он стварно није паничио. Један викенд током рата провео сам код њега и лично наоружање које му је припадало по дужности затекао у прљавом вешу. Било је то тако типично за његов однос према опасности. После рата цела ескадрила је прешла у Ковин, он се доселио

у Београд где је опет почео наш заједнички живот. Становали смо код чика Радета и тета Смиљке, дивних људи пореклом из нашег краја. Ја сам се одселио после три године, а Горан је остао у истом стану, овај пут са супругом Горданом и новим животом испред себе. Стигла су и деца, Андреј и Стефан, а он је постао истински, поносни отац. Каријера у војсци била је више него успешна. Нуђене су му разне важне позиције, али их је упорно одбијао јер би га одвојиле од летења. Из ове перспективе гледано, чини се да није имао избора. Просто речено, рођен је да би био пилот!

Поред летења, имао је још једну велику љубав, радио аматеризам, са којим се сусрео у Чајетини још у време своје основне школе.

Умео је тада да остане по целу ноћ у Радио клубу који се налазио у згради садашње полиције, остварујући везе са људима широм света. Мајку је то понекад излуђивало, јер се бринула где је и шта ради. Колико је био цењен у том свету показује и чињеница да се, у спомен на Горана, 26. септембар, дан његовог одласка, обележава као Дан српске флоре и фауне.

Из Чајетине је отишао рано, као петнаестогодишњак, а увек ју је волео. Стално је говорио да жели да се врати овде и ту проведе пензионерске дане. Када је добио прилику да сам себи пројектује руту лета, одмах је ставио Чајетину у план. И надлетао ју је, јако ниско, како би нас све поздравлио моћном буком авионских мотора... Вратио нам се прерано!

Страдао у авиону никог не повредивши

Тог 26. септембра 2012. у судбоносној Новој Пазови, пилот мајор Горан Савић је завршио свој лет на који је, са истог места, кренуо као дете. Команде на школском авиону «Ласта» су, услед фабричке грешке, отказале и неким чудом приземљен је у двориште једне куће, при том никога не повредивши.

Остаје записано да је једина жртва те грешке у конструкцији авиона био управо – Горан Савић. Сви који су га познавали знају да није постојала могућност да буде другачије. Он није рођен да би икада, игде, икога повредио. Постоје такви људи, ретки и драгоцени, чији живот и дело заувек остају чисти без обзира на страшне околности у којима се могу наћи...Људи који никад не умиру. ■

Са породичним љубимцем Алексом

Панорама села

С новим асфалтом још ближи шарганској прузи

Семегњево има потенцијале за развој сеоског туризма, који зависе од добре инфраструктуре, а недавно је, на велику срећу житеља, асфалтирана значајна деоница пута која село приближава Мокрој Гори

Село Семегњево, северозападно од туристичког центра Златибора, недавно је уз помоћ општине Чајетина добило дуго очекиван асфалтни пут. Њиме ће се боље повезати са Мокром Гором, такође развијеним туристичким местом. Био је то важан догађај за становнике Семегњева, обрадовали су се новом асфалту. Дужина асфалтираног дела је 1.590 метара, а средства, у висини од око пет милиона динара, обезбедили су општина Чајетина, мештани и "Србијашуме".

"Овај пут нам значи много. Хвала свима који су нам помогли. Ове године било је планирано 800 метара пута да се асфалтира, али како је пут био веома лош, решили смо да урадимо још 800 метара. У томе нам је највише помогла општина Чајетина, а допринели смо и ми мештани и "Србијашуме". Апеловао бих, ако је икако могуће, да се овај пут уради до Мокре Горе, јер нам је она укупно удаљена само 12 километара. Тако би се најкраћим путем спојили Златибор и Мокра Гора, два врло посећена туристичка места", каже Милорад Тошић, заменик председника месне заједнице Семегњево.

Да би се асфалтним путем повезало златиборско Семегњево са Мокром Го-

ром која припада ужичком подручју, остало је још девет километара – три са семегњевске, а шест са моркогорске стране. Мештани кажу да им је ово повезивање много битно, и то из неколико разлога. Први је близина ова два места. Други је сентиментални, јер су многи Семегњевци ишли у мокрогорску школу. Трећи разлог, можда и најважнији, свакако је економске природе. Мокра Гора је са својом «Шарганском осмицом» надалеко позната и ову музејску железницу посећују гости из целог света, а са друге стране Семегњево већ има уређене планинску пешачку и бициклическу стазу, које су веома посећене. Многобројни туристи и са једне и са друге стране прођу овуда, а има и оних који би возилима долазили. То мештанима Семегњева отвара и могућност трговине. Кажу, тако би могли да продају своје производе – сир, кајмак, ракију, воће и тако себи обезбеде бољи живот.

„Пут нам много значи, и због туризма и због наших потреба, да можемо нормално да приђемо својим кућама. Захваљујем се председнику Милану Стаматовићу и његовим сарадницима што су на помогли. Надам се да ће се пут саставити до краја са Мокром Гором, како би наше село оживело. Све је већ урађено: поравнано је, урадили смо пропусте, само нам још фали асфалт“, каже Радван Тошић из Семегњева.

Село сада има и путеве и воду, али и добар потенцијал за развој туризма. Иако броји око 110 становника, има ко и да ради и да производи. Већ су направиле план за наредну годину, а то је асфалтирање пута у дужини од 800 метара од цркве до Обарка. И у Семегњево је општина Чајетина до сада уложила велика средства. Урађени су путеви Центар – Божовићи, Трчинога, Луке – Џамбаси, Црни Рзав – Скакавци, а у засеку Костићи сокак Вратанов. За поменуте

радове издвојено је око 11 милиона динара, а за набавку цистерне за воду још милион.

Семегњево се, иначе, налази на западној граници Златибора, у подножју Семегњевске горе и њеног највишег врха Вијогора (1.281 метар надморске висине). Празник села су Прве Тројице, а празник сеоске цркве је Ивањдан. Постоји прастаро предање о имену села: да су у доба Проклете Јерине сејали неколико година неко семе које није ницало те су говорили да је то семе гњево, отуда име Семегњево. Записано је да су пре три века из Пиве овде досељене фамилије Пековићи, Костићи и Пишчевићи. Почетком 19. столећа дошли су Црепуљари из Штрбаца, Јањићи из околине Ужица, Маричићи из Мокре Горе и Тошићи из Ојковице. Пре око век и по досељени су Џамбаси и Виторовићи из Беле Реке као и Маричићи из Херцеговине...

Нада Целебџић

На дедовини засадио шљиве и рибизле

На земљи свог деде у засеку Џамбаси у Семегњевоу Марко Џамбасовић је посадио 150 стабала шљиве, сорта чачанска родна. На парцели на којој је постојао стари засад мацарке, нови пољопривредник је до сада уложио око шест-седам хиљада евра и планира проширење засада рибизлом.

„Још је мој деда садио шљиву ту на том истом земљишту где сам сада ја. Те шљиве су биле мацарке и оне су одрадиле своје, па смо одлучили да то све повадимо. Узорали смо целу парцелу, анализирали земљиште, видели шта треба да се дода на основу анализе, односно колико треба стајњака а колико вештачког ђубрива. Тако смо кренули у припрему земљишта и у априлу је дошла садња», каже овај млади учитељ из Чајетине. Он је пре садње анализирао земљиште уз помоћ Института за воћарство у Чачку, чија је екипа на челу са директором Миланом Лукићем извршила нову анализу земљишта за 40 произвођача међу којима је и Џамбасовић,

Млади учитељ Марко Џамбасовић сади у Семегњевоу шљиве где их је и његов деда садио, али ради савремено: уз анализе земљишта и систем „кап по кап“

а резултати ће бити познати до 25. новембра.

„Подаци из нове анализе ће значити пуно да видимо шта смо урадили са прошлим ђубрењем, да ли смо погодили и какво је сада стање. И онда ћемо видети да ли треба још нешто да се додаје. Поставио сам систем за наводњавање «кап по кап». Углавном људи за шљиву и не стављају то, али у договору са Миланом сам закључио да би ово била добра ствар, поготово

за ту висину и тип земљишта. И већ је тај систем био користан, иако је ове године било кише», додаје Марко.

Идеја Џамбасовића добар је пример како се може искористити земљиште које већина младих има у својим селима.

„Очекивања су позитивна и да тако не мислимо не бисмо у то ни улазили. Што се тиче шљиве, увек има потребе тржишта: што за производњу ракије, што за сушење. А на другој парцели

планирам од ове године садњу рибизле, већ је узорано и извршена припрема, чекамо само повољне временске услове. Не знам колико сам у ситуацији да другима нешто препоручујем, јер сам и ја тек на почетку, али видећемо после неког времена колико ће се то исплатити, да ли ће бити уносно. Наравно, надам се да ће заживети», поручује у изјави «Златиборским вестима» Марко Џамбасовић.

Мирослав Јевремовић

Благоје помаже комшијама и у 86. години

„Углавном су људи у Семегњеву стари, па им помажем кад се теле краве, а и кад зовну ветеринаре за инјекције они им кажу: „Зовните Блашка”, прича нам Благоје Божовић

Док прилазимо кући у засеку Божовићи, домаћин Благоје, иако има 86 година, притрчава да нам отвори капију. Позива нас да уђемо, да нам са својом Радом прича о њиховом животу и Семегњеву.

Сећају се рата и Бугара, партијских састанака и радних акција, пуне сеоске школе, младих људи који су из Семегњева путовали и радили у фабрикама и „Магнезиту”, памте хиљаде оваца на овим пропланцима... Препричавају нам како се играло и певало за Ивањдански вашар, колико је људи долазило и зашто се посебно сећају једног вашара из 1951. године:

„Рада и ја смо се упознали за Ивањдан, а после заједно радили на пошумљавању. Тад сам наумио да се женим и предложих Ради да она пође са мном. Била је млада, прво се двоумила: ‘Не знам, други ћемо пут’, али је пристала и увече смо заједно дошли у Божовиће. Она је била од јачег домаћинства, њен отац је био прилично ситуран...”

„Ејој, Благоје, немој о томе причати”, прекида га по навизи његова Рада. У браку су 63 године и научили су једно друго да допуњују. Показују нам слике сина и две ћерке. Ипак, највише причају о четири унука и унуци: брине их ко ће кад завршити факултете, ко ће се први оженити и удати. Рада се сећа колико им је некад било тешко, али да су уз заједнички све постигли:

„Код куће сам све радила сама, и троје деце подгајила. Тешки су били услови, ни сама не знам како смо тако живели”.

Благоје потврђује да је већина терета била на Ради, пет година млађој од њега, док је он већину времена проводио на терену. Почео је да ради као радник у Шумској управи, а касније је постао шумар и то радио до краја радног века. Најбоље познаје шуме у Муртеници и Семегњеву, а 20 година је провео у Шљивовици.

„Штитио сам Шумску управу као нешто своје. Шумар мора да буде ‘ајдук, да познаје село и свој посао, да буде опрезан и строго службен, а да не оштети народ. Тако сам и радио. Сад да одете у Шљивовицу, нико нема да каже нешто лоше о мени. Много сам терена пошумио, сигурно 1.000 хектара чисте голети. Народ је волео са мном да ради, а форсирао сам да се све обави zgodно и тачно. Човек треба да воли и цени оно што ради, да буде везан за свој посао. У шуми сам одрастао, познавао сам терен. Волим природу и шуму, а свакога бих саветовао да не сече много. Волео бих да одем опет тамо где сам пошумља-

вао, да видим како сада изгледа. И седнем са људима из села који су са мном радили, онима који су још живи, попут Ђорђа Шукиловића”, казује остарели Благоје.

У пензију је отишао 1988. године, али је наставио са послом. И даље је активан. Држао је стоку, проширио шталу, реновирао кућу, био у противградној заштити. Једно од

већих улагања била му је куповина млина, који и даље ради, а једини је у Семегњеву.

„Кад сам дошао у пензију, мислио сам чиме ћу да се бавим, шта ћу да радим. Био сам жељан да радим код куће, хтео сам да држим стоку. Отворио сам продавницу житарица, па затворио после две године. Млин сам наручио из Трстеника кад сам отишао у пензију 1988. Онда, на почетку, било је много више стоке, млеко сам и дању и ноћу, по седам или осам товара дневно. Сад је мало људи, али им и даље користи што услужно мељем,

а овде сам при центру па је лако до мене доћи. Мељем овде нашим људима и сточну храну, и бело и црно брашно, па жене праве питу. А кад неко дотера жито, то нам је и прилика да се видимо, попијемо по ракију...”

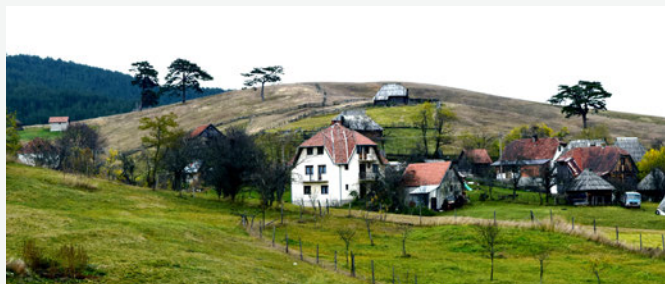
Божовићи, мада у позним годинама, о свему нам причају са осмехом. Благоје, као да за њега нема болести, и осталима у селу помаже, чак и за ветеринарске послове.

„Живот је нормалан зато што обоје имамо пензију, а научио сам да радим. Сад имамо 20 оваца и једну краву, раније смо држали и више, али немамо рачуна. Што можемо, ми ћемо деци помоћи, а што не можемо, помоћи ће они нама. Не морам да зависим од помоћи општине. Много је људи у селу који су остали сами, да су им умрли муж или жена. Углавном су људи стари, па им помажем кад се теле краве, а и кад зовну ветеринаре за инјекције, они им кажу: ‘Зовните Блашка’. Још се не предајем”, прича нам он.

Благоје је сведок како се Семегњево променило и испразнило, попут већине златиборских села. Иза фразе “друга су времена била” крију се године одлазака млађих генерација због бољих прилика на Златибору, у Чајетини, Ужицу... Ипак, Благоје истиче и примере људи који су остали или дошли у Семегњево да се баве масовнијом пољопривредом, попут Владана Јокића из Француске који је купио земљу и гаји око 100 коза и око 50 оваца, или Семегњевца Обрена Божовића са 14 говеда и око 70 оваца.

„Омладина ће морати да се врати, само да се створе услови. Да им буде загарантовано оно што раде, рецимо ако се баве сточарством да имају коме да продају то што праве”, поручују за “Златиборске вести” Благоје и Рада Божовић.

Мирослав Јевремовић

На новој златиборској пијаци пространије и прегледније

Нова златиборска пијаца, која од 1. јула ради на новој локацији, пружа знатно боље услове како закупцима тезги тако и туристима. На златиборској пијаци и почетком јесени је веома добра понуда, поготово традиционалних производа нашег краја. Пијачари кажу да се јењавањем туристичке сезоне смањује и обим посла, али истичу да је поред добре понуде и нови амбијент привукао многобројне туристе.

На новоформираном делу пијаце постављено је 89 типских кућица, богато снабдених аутентичним производима, почев од златиборског сира, кајмака и пршуте, меда, па до рукотворина од дрвета, злакуске грнчарије и ручно рађених џемпера. Пијаца је сада опремљена са два санитарна чвора и канцеларијом за инспекцију. Локација старе пијаце је рашчишћена и сада се ту налази паркинг простор. Целу ову инвестицију, вредну више од 12 милиона динара, извело је КЈП „Златибор“.

Услови су сада много бољи,

”

Услови су сада много бољи, лепше је, већа је хигијена, баш савремено

кажу закупци тезги. „Већа је и хигијена на пијаци, лепше нам је, баш савремено. Пијаца је сада много лепша, а то кажу и купци. Сезона је прошла, сада има много мање купаца. У сезони је било пуно људи, али није се много куповало, ваљда народ нема паре“, прича нам продавачица месних и млечних прерађевина.

Има и оних купаца који

нису задовољни садашњим условима. Реч је о власницима тезги на којима се продаје воће и поврће. Кажу, на старој пијаци им је било боље.

„Наравно да су доле боље пролази јер су били први на удару како се уђе на пијацу. И овде су на добром месту и нема разлога за њихово незадовољство. КЈП „Златибор“ одржава пијацу и тако ће

бити и зими када падне снег. Све ће бити очишћено пре почетка рада пијаце“, каже Милорад Костић, контролор на пијаци, и додаје: „Свакако да је закупцима сада много боље. Свако има своју тезгу, сада им не прокишњава као некад. Купци, па и сами туристи задовољни су датим условима, јер им је сада све прегледније и већи је простор“.

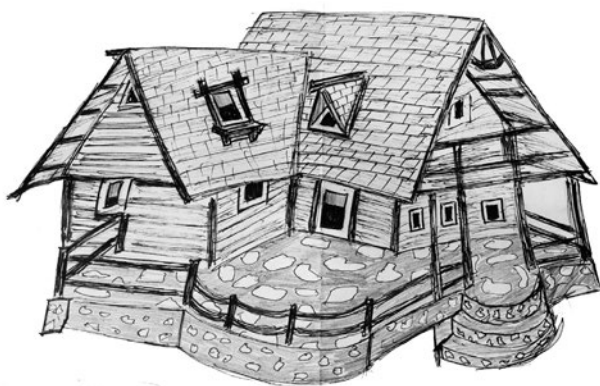
На златиборској пијаци заиста има свега. Цене, кажу продавци, нису мењане већ три године. Сланина је 900, говеђа пршута 1.700, а свињска 1.500 динара. Цена чварака креће се од 1.000 до 1.200, док је кобасица 900 динара. Златиборски сир кошта 300, а кајмак 1.000. Разне врсте чајева крећу се од 200 до 250, а слатко од шумских јагода у малој украсној тегли је 300 динара. Мед је 800, купиново вино 600, док се цена воћних ликера креће од 300 до 500 динара. Џемпер се на златиборској пијаци може купити за 6.000, мантил од вуне за 10.000 динара, капе су 400, а папе 250 динара.

Н. Џелебџић

Александар Цавовић

Градња планинарског дома „Александар Цавовић“

Изглед будућег планинарског дома

Деспота Цавовић

Минулог лета у италијанским Алпима, на Високом Канину, трагично је настрадао наш суграђанин Александар Цавовић. Млади планинар отишао је у Италију ради прибављања лиценце за планинарског водича. Покушавајући да спасе друге дао је свој живот. Александров отац Деспота иницијатор је оснивања планинарског друштва које носи име његовог сина. С тим у вези, Деспота ће градити планинарски дом као задужбину сину. На свом имању на Орлићу, у мес-

ној заједници Стубло, започео је припреме за изградњу овог дома.

„Да би кренули са изградњом прво смо морали да адаптирамо пут, а све то не би се могло урадити да није било помоћи општине Чајетине на челу са председником Миланом Стаматовићем. Да не заборавим и Бојану Божанић која је помогла око проширивања и поправке прилазног пута“, каже Деспота.

Одмах након поправке пута кренуло се у допремање грађевинског материјала, блокова и каме-

на за темеље. ЈП „Водовод Златибор“ донирало је два пропуста који ће бити уграђени на подбарним местима. Део радова на поправци пута, као и израду платоа, о свом трошку урадио је Жарко Јанковић.

Реља Цавовић, Александров стриц, истакао је да ће се настојати да планинарски дом буде изграђен према Ацовој замисли и скици. Једино одступање од идејног решења које је Ацо израдио пре неколико година је замена дрвета за чвршће материјале са циљем да се објект што боље

обезбеди од од временских непогода, које су на овом подручју неизбежне. Објект ће бити у облику слова “Т”, а у основи имати 50 квадратних метара. У приземном делу налазиће се сала за припрему хране и обедовање као и неколико соба, а на спрату собе. До краја године планирано је да се допреми што више материјала, а већ на пролеће да се крене са изградњом. За све то потребна су одређена новчана средства, па је свака помоћ у новцу и материјалу добро дошла. **М. Весовић**

Чајетинска „Локомотивација” у „Трци преживљавања”

Осма “Трка преживљавања” у организацији „Вајлд Србија” одржана је од 7. до 9. октобра у Хомољу. Једна од 31 пријављене екипе у категорији „Опстанак” била је чајетинска „Локомотивација” у којој су били Петар Весовић, Марко Луковић и Александар Џамбасовић. Они су стазу дугу око 65 км прешли до краја, зауевши пето место.

На “Трци преживљавања” стазу је потребно прећи за два дана у тимовима од два до четири члана, којима је дозвољено да користе само мапу терена, кресиво за паљење ватре, нож и одећу коју имају на себи. Пролазећи непознатим тереном са разним препрекама и опасностима такмичари морају да сами направе склониште, запале ватру, пронађу или улове храну, а све то се бодује при укупној оцени победника трке.

„Организатор се и овога пута потрудио да нам приреди праву дивљину, са много успона, силазака низ литице, пећина, кањона, потока. Наш тим је, нажалост, отпочетка имао низ пе-

хова“, каже један од чланова „Локомотивације” Петар Весовић. „На самом старту, на претресу, пронашли су једну визит картицу која је случајно остала у ранцу од неког од претходних планинарења. То се оцењује као покушај ношења папира да би се лакше запалила ватра и ту се добијају казнени поени. Без обзира на то, имали смо треће пролазно време до тренутка када

смо схватили да смо изгубили фотоапарат, који је једини показатељ да сте сакупили поене, јер се њиме сликају контролне тачке и сви задаци које организатор даје.“

Без обзира на пехове, чајетинску екипу није лако деморалисати па су заузели пето место међу осам екипа које су дошле до циља. Због чега се одустајало?

„Неки због тога што нису умели да се снађу на карти, неки због физичког напора, а неким је пресудила и хладноћа, спавање на отвореном“, каже нови члан чајетинског тима Александар Џамбасовић. „Мени је први пут да спавам без шатора, напољу. У неким моментима кад сустигне физички напор и то што не знаш до следеће тачке где идеш даље, онда се замислиш и запиташ: куд и кренух? Али после све прође добро“. Поменути двојица одају признање трећем члану Марку Луковићу који се и овог пута показао као врхунски познавалац оријентације, читања карте и сналажења на терену. **М.Р.Луковић**

Дечја пијаца у школи у Сирогојну

Током "Дечје недеље" ученици ОШ „Саво Јовановић Сирогојно“ и издвојених одељења заједно са својим родитељима и наставницима правили су предмете од рециклираног материјала. Ови, као и друге врсте производа нашли су се на Дечјој пијаци која је организована у просторијама школе.

„Дечја недеља“ се ове године обележавала уз мото „Нећу да бригам, хоћу да се играм“, а на Дечјој пијаци ученици су се опробали у улози продавца, док су купци били њихови другари из осталих разреда и други заинтересовани посетиоци.

„Дечја пијаца, као што постоји кућни ред, има своја правила. Тако је овде била дозвољена само продаја половне робе, онога што су ученици сами израдили. Идеја је да деца зарађени новац искористе за џепарац или да употпуне кућни буџет. Постојала је замисао да се новац искористи у хуманитарне сврхе, али ће то бити реализовано наредне године“, каже Снежана Мићовић, директорка школе.

Малишани су продавали играчке, сувенире, накит, домаће воће и поврће, де-

коративне предмете... Цене производа биле су симболичне, а Дечја пијаца била је прилика да маштовити ђаци себи обезбеде џепарац. Током "Дечје недеље" организована је и изложба ликовних и литерарних радова, као и предавање на тему "Зависност од интернета, видео

игрица и коцке". У сарадњи са родитељима реализована је радионица на којој су израђени украсни предмети и играчке од рециклираних и природних материјала, као и игре без граница где су се деца такмичила у играма спретности и брзине.

Д. Р.

Колонија у Трнави опстаје под именом Влада Митровића

„Не желимо да се колонија прекине, већ настави тамо где је он стао. Сви знамо, а породица највише, колико се борио и колико се жртвовао”, рекла Љубинка Митровић Милић, ћерка преминулог уметника Владимира Митровића

Након Трнавe и Златиборa изложба уметничких дела насталих на једнодневnoj ликовној колонији „Трнава 2016“ уприличена је и у чајетинском Дому културе. Изложба слика и скулптура организована је у знак сећања на недавно преминулог истакнутог уметника, сликара и вајара Владимира Митровића.

Обележавању ове уметничке традиције, поред организатора “Културно-спортског центра Чајетина”, ТО Златибор и општине Чајетина, свој допринос дали су сликари и скулптори, одајући почаст свом пријатељу и више од двадесет година домаћину овог ликовног дешавања. Отварајући изложбу уметничких дела насталих у Трнави сликар Обрад Јовановић је рекао:

„Смрт није оно најгоре што може да нас снађе. Она ће снаћи једног човека али неће све. Ми смо ти који дајемо храброст себи да даље наставимо да се боримо и као уметници, као и у другим

Овако је стварао Владе Митровић

делатностима. Породица треба да схвати да та њихова жртва није била узалуд. Зато све ове наше речи, сва ова наша сећања су један корак навише од онога шта нас задеси“.

Говорећи о својим искуствима са ових надамце надахњујућих дружења, уметници су се са сетом и поштовањем сећали свог домаћина:

„Мислим да бих могао да се сетим сваке када бих почео да се враћам унутраг, пошто имам доста година и доста колонија у Трнави. Свака та изложба је заслужила посебну пажњу. Сам амбијент у коме смо радили, у том његовом атељеу, а некада је то било и вани, оставили су на мене диван утисак“, каже вајар Никола Петронијевић.

Организатори су најавили да ће колонија наставити са радом и то под именом „Ликовна колонија Трнава – Владимир Митровић“. Та вест обрадовала је све, а посебно уметнике и чланове породице Митровић.

„Надам се да ће то стварно тако и бити. Била би велика штета и велики губитак, највише због тога што се он толико трудио. Сви знамо, а породица највише, колико се борио и колико се жртвовао. Због тога не желимо да се прекине, већ да се настави тамо где је он стао. То сигурно неће бити као што је било до сада, али ћемо се трудити“, рекла је Љубинка Митровић Милић, ћерка преминулог уметника.

Сликара Зоран Богдановић породици Митровић пожелио је свако добро уз жељу да колонија траје, да је наследе унучи причајући како је овакво ликовно дружење започео њихов деда још давне 1993. године.

Д. Росић

Емотиван сусрет у Трсту са историјом

У италијанском граду Трсту 24. септембра у сали српске православне цркве Светог Спиридона отворена је изложба из нашег краја, посвећена ђенералу Крсти Смиљанићу. Ауторка те поставке Снежана Ђенић, директорка чајетинске библиотеке, овим речима се обратила посетиоцима:

„Велику привилегију, част и задовољство представља могућност да у овом велелепном храму, који сведочи о историјском значају српске колоније у Трсту, презентујемо део богате културно-историјске баштине златиборске регије, кроз културу сећања на прослављеног и знаменитог ђенерала из Првог светског рата Крсту Смиљанића.

Тиме обележавамо и страдања у Великом рату, првом и највећем глобалном војном сукобу два савеза држава у дотадашњој историји човечанства, у коме је и српски и италијански народ поднео до тада незапамћене жртве. Србија је преживљавајући своју голготу изгубила милион и двеста шездесет хиљада људи, што

представља 28 одсто целокупног броја становништва.

Због тога на овом месту, месту сећања, имам потребу да поменем и примере велике солидарности и пријатељства српског и италијанског народа када је италијанска морнарица спашавала српске војнике и цивиле који су се повлачили преко Албаније. Сведочанство о томе и данас стоји исписано на табли у луци Бриндизи. Наша захвалност је дубока.

Мени лично као аутору ове изложбе сусрет са овим ратом, као и истраживање ратног и жи-

вотног пута ђенерала Смиљанића, било је потресно искуство и велика част“, казала је Снежана.

Публика у којој су били Срби, Италијани, Словенци емотивно је дирнута оваквим сусретом са историјом, као и животом и делом ђенерала Смиљанића, што су заинтересоване стране са лакоћом пратиле, јер су говори ауторке и председника СО Чајетина, као и целокупна поставка, били презентовани на српском и италијанском језику. Одређени тон овој изложби дало је присуство делегације општине Чаје-

тина, као и генералног конзула Републике Србије у Трсту. Више 39 експоната, само део богате изложбе, било је више него довољно да домаћини пожелеле да је виде и у другим италијанским градовима, о чему је било говора током трајања изложбе. Овим је отворен пут сарадње која ће се наредног пролећа наставити изложбом „Светлопис кроз прву ваздушну бању“, реализованом уз помоћ ТО Златибор као својеврсна промоција Златибора некад и сад.

У пет дана, колико је изложба трајала, посетило ју је мноштво људи међу којима су били туристи из више земаља, и свих генерација. Оно што ће ауторка памтити јесу емоције Срба ван граница отаџбине којима је пропраћен животопис српског ђенерала и задовољство што је успела да сачини својеврстан омаж великом ратнику као један „мали дуг за његова велика дела, за све оно што је он у својој блиставој каријери урадио и за свој народ и за своју земљу“.

М. Р. Луковић

Омаж сликару Зорану Матићу у чајетинској библиотеци

Ретроспективна изложба слика и цртежа преминулог уметника Зорана Матића, у организацији библиотеке „Љубиша Р. Ђенић“ и Градске галерије Ужице, представљена је у чајетинској библиотеци.

Академски сликар Зоран Матић рођен је 1960. године. Школу за примењену уметност завршио је 1979. у Новом Саду, а магистрирао је на новосадској Академији уметности, смер цртање, у класи професора Милана Блануше. Био је члан УЛУС-а од 1986. Радио је као професор у Уметничкој школи у Ужицу и био изабрани асистент-приправник на Учитељском факултету у Ужицу. Његов животни и сликарски пут прекинут је 2004. године.

Након циклуса „Они који долазе“ посвећеног сликарима који стасавају и тек граде свој пут у свету ликовне уметности, Градска галерија из Ужица је пре четири године осмислила још један програм кроз који нас подсећа на врсне сликаре нашег краја, оне који не пролазе. Зоран Цветић, директор ужичке галерије, каже да треба урадити нешто за уметнике који су стварали на овим просторима.

„У једном тренутку сам дошао на идеју да треба направити изложбу „Они које не заборављамо“, која ће бити једногодишњег карактера и дати могућност да се направи ретроспектива радова уметника који, на жалост, нису међу нама, а заправо су неодојиви део

галерије и тог простора. У једном тренутку се осећала ова празнина и жеља да се направи једна оваква прича.“

Градска галерија из Ужица има дуги низ година одличну сарадњу са библиотеком „Љубиша Р. Ђенић“ из Чајетине, што је настављено и овим пројектом, на задовољство и организатора и публике. Први овакав омаж приређен је у знак сећања на сликарског барда Божидара Ковачевића, а уследиле су ретроспективе радова академског вајара Милуна Видића, сликара Милутина Кораћа и, четврта по реду, Зорана Матића.

Овом приликом речено је да је Матић рођен у Сребреници и детињство је провео у Бајиној Башти, а радио је и стварао у Ужицу. Био је незаборавна фигура не само у нашој галерији него и свим установама културе. Ужице које има Уметничку школу има прилику да упозна какав је Зоран био цртач, а деца из Уметничке школе могу да виде шта значи права студија фигуре. Када се ради ретроспектива радова аутора који нису више међу нама, најтежи део је, уствари, доћи до самих радова, каже Цветић. За ову изложбу ужичка галерија се посебно захваљује породици Матић која их је упутила где све могу пронаћи Зоранове слике, а сама им је позајмила део колекције из Зоранове галерије. Отварању је присуствовала и мајка преминулог сликара.

М. Р. Луковић

Петар Марић, узданица кошаркашког клуба „Златибор“

„Супер ми је овде, сви планови су ми везани само за Златибор, ту сам и не мрдам“, каже најкориснији играч другог кола Друге лиге Србије

Кошаркаши „Златибора“ имају позитиван скор после три кола Друге мушке лиге Србије. Пред ангажованих појачања, један од највећих адута тима је и центар Петар Марић којем је ово друга сезона у чајетинском клубу. Скор од две победе и једног пораза држи „Златибор“ у групи тимова које деле друго место у почетној фази првенства.

– Екипа има доста квалитетних играча, на прве две утакмице је било више њих са двоцифреним бројем поена, што говори да имамо кошаркаше који могу да изнесу утакмицу. Против „Војводине“ сам то био ја, следећи пут неко други, али најбитније је да играмо добро и да побеђујемо. Мени одговара што имамо квалитетне играче који су добри са лоптом и у сваком тренутку су опасни по кош. Сваки од њих привлачи одбрану што мени отвара простор у нападу. Сасвим ми је свеједно да ли играм на четворци или петици, могу да се снађем и у рекету, а могу да убацим и споља – каже Марић који је у другом колу био најкориснији играч у лиги са 29 поена уз девет скокова, за укупан индекс 41.

Занимљиво да је и прошле године такође против „Војводине“ имао 41 индексни поен. – То сам и ја приметио после утакмице, чак је и број поена био идентичан. То је случајност, али изгледа да ми одговарају.

После две почетне победе „Златибор“ је доживео први пораз: на гостовању „Наплетку“ у Алексинцу који има све три победе. Прилику за поправљање утиска Марић и саиграчи имаће у четвртом колу када дочекују његов матични клуб „Слободу“, коју води бивши играч и тренер „Златибора“ Младен

Фотшо В. Марковић

Шекуларца. – „Слобода“ је и ове године направила добру младу екипу. Победили су у гостима Плану, која је веома незгодна. Ипак, надамо се победи пред нашим навијачима – истиче двадесетдеветогодишњи Ужичанин који је одлично примљен од чајетинске публике и волео би да се у КК „Златибор“ задржи, јер ће тешко опет одлазити у иностранство:

– Задовољан сам, овде се већ осећам као домаћи играч, навијачи су ме прихватили на сјајан начин. Супер ми је овде, сви планови су ми везани само за Златибор, ту сам и не мрдам. Ако ме здравље послужи, још коју годину сигурно. Нисам још размислио о крају каријере, али зашто да не, лепо ми је овде. Имам неких планова овде што се посла тиче и ако се све испуни вероватно ћу бити ту докле год

Пораз кошаркаша у Алексинцу

Кошаркаши Златибора забележили су први пораз у сезони, изгубивши на гостовању у Алексинцу од «Напредак Босфоруса» са 82-67 (17-19, 28-19, 22-11, 15-18), у оквиру трећег кола Друге мушке лиге. Заостатак са полувремена (45-38) Чајетинци су стигли за свега пар минута у наставку (45-45), али је домаћин казнио њихов пад у игри који је уследио, серијом 22-4 до краја периода, створивши ненадокнадиву предност. У редовима домаћих, чак пет играча било је двоцифрено (Даниловић 23 п. 8 ск, Шикман 16 п. 6 ск, Миладиновић 14, Раичевић 11 п. 11 ас, Траиловић 10). Код Чајетинаца Мукановић је имао 14 поена и осам додавања, Вулић и Јевђић убацили су по девет кошева, Марић је уз осам поена имао девет ухваћених лопти, док је дебитант у редовима «Златибора» Стевовић постигао осам поена, уз шест скокова.

И. Ј.

будем могао да играм, па и, што да не, да завршим каријеру овде.

Некадашњи играч „Слободе“, млађих категорија „Црвене звезде“, колеџа Илионис, шпанског „Торелодонеса“ и чешког „Брна“ најављује борбу за пласман у Кошаркашку лигу Србије.

– Заиста су сви у клубу амбициозни, такав је и профил играча доведен ове године тако да морамо да нападнемо виши ранг. Доста играча је звало и распитују се. Већина кошаркаша у Србији би волела да игра на Златибору, јер су чули да имамо одличне услове. Захваљујући управи, заиста је тако и трудићемо се да то вратимо на терену – поручује Петар Марић, кошаркаш Златибора.

Мирослав Јевремовић

Кадети КК „Златибор“ у Квалитетној лиги

Кадетска селекција КК „Златибор“ успела је да обезбеди пласман у Квалитетну лигу западне и централне Србије. Они су заузели прво место на квалификационом турниру чији су били домаћин, савладавши убедљиво ривале ОКК „Ужице мег“ (78-49) и ужички „Плеј оф“ (79-63).

У првој утакмици дана са ОКК „Ужице мег“, Златибор је од почетка до краја водио, постепено увећавајући предност која је у другом полувремену износила и изнад 30 поена. Домаћи су остварили чак 55 скокова, а тројица играча имала су двоцифрен учинак у броју поена и скокова (Никола Сапун по 12 поена и скокова, Матеј Гавовић 17 п. 10 ск, Лазар Јоксимовић 13 п. 12 ск). Најефикаснији играч сусрета био је Матија Милекић са 24 поена и седам ухваћених лопти.

У дуелу ужичких клубова „Плеј оф“ је савладао ОКК „Ужице мег“ са 91-82. Зато је дуел између „Златибора“ и „Плеј офа“ био скоро ревијалног карактера, пошто су обе екипе већ обезбедиле пласман у Квалитетну лигу, тако да су оба тренера комбиновала саставе током меча. Изабраници Владана Калоперовића су ипак и на овој утакмици били бољи, а поново су били надмоћни и у скоку

(укупно 47). Никола Јанковић је убацио 18 поена, уз 10 скокова, Немања Бјеличић и Лазар Јоксимовић (8 скокова) имали су по 13 поена, а Стефан Бјеличић је додао девет поена и осам скокова.

И. Ј.

Нови тренери у клубу „Шогун”

Чланови чајетинског Клуба борилачких вештина „Шогун” освојили су осам медаља на два такмичења током септембра. У ММА дуелу репрезентација Србије и Бугарске, одржаном у Димитровграду, сребрне медаље у „лајт” верзији припале су: Снежани Миловановић, Тамари Тоскић, Милицы Ђоровић, Јелени Марјановић и Вукману Божовићу.

На „Теогенес купу” одржаном у Београду, такође у „лајт” верзији комбинованих борилачких вештина, Тамара Тоскић освојила је злато, Јелена Марјановић сребро, а Милица Ђоровић бронзу. „Шогун” је однедавно појачан и новим тренерима – у клуб се вратио Горан Гавовић, који је пре непуне деценије заједно са Радишом Спасојевићем основао клуб. Он

ће у наредном периоду бити задужен за ударачке спортове (бокс, кик бокс), а прикључили су се још Бранко Благојевић и Гвозден Гавовић. Према речима Горана Гавовића, један од приоритета клуба у

наредном периоду биће квалификације за планетарна ММА такмичења, која ће се одржати у децембру у Украјини и догодине у Турској.

Половином октобра клуб је учествовао на десетом издању Меморијалног турнира „Слободан Сарић Сара” у џуџици, одржаном у Пожаревцу, у оквиру којег је одржано и Првенство Србије, а остварени су следећи резултати:

Вукман Божовић – 3. место (-90 кг, сениори),

1. место јуниори

Марко Арсенијевић – 3. место (-73 кг, сениори)

Петар Марјановић – 1. место (-51 кг)

Лидија Станић – 2. место (-43 кг)

Давид Ојданић – 2. место (-43 кг)

Милица Ђоровић – 2. место (-56 кг)

Јелена Марјановић – 3. место (-60 кг)

Милица Јеремић – 2. место (-51 кг)

Николина Радојевић – 2. место (-60 кг)

И. Јанковић

Милош Пендић у репрезентацији за Првенство Балкана у кросу

Атлетичар „Чајетине” Милош Пендић ушао је у састав репрезентације Србије који ће 5. новембра у Ђуприји учествовати на Првенству Балкана у кросу. Он је на изборној „Крос серији РТС-а” у Шапцу заузео шесто место у поретку сениора (10 км). Победник ове трке био је Мађар Бене Барнабаш, испред Елзана Бибића, Османа Јунузовића, Милана Митровића и Стенлија Киботса. Код сениорки поново је најуспешнија била Амела Терзић, испред Оливере Јевтић и Биљане Цвијановић. **И. Ј.**

Шахисти с једним бодом опстали у лиги

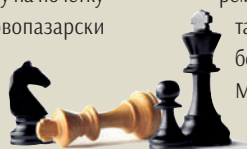
Завршено је такмичење Лиге централне Србије група Запад у шаху, у коме су учествовали и шахисти чајетинске „Чиготе”. Њихов наступ у 11 одиграних кола није био успешан, освојили су само један меч бод (нерешено без игре против „Младости” из Сјенице у последњем колу), али су ипак опстали у овом рангу такмичења будући да су лигу на почетку првенства напустила два клуба (новопазарски „Својбор” и ужичка „Слануша”).

Срећа је, дакле, послужила наше шахисте који нису показали ниво игре достојан овог такмичења. Са само једним рејтингованим играчем (док су други имали и по десетак таквих), без искуства играња у овом рангу, губили су редом мечеве од уигранијих и квалитетнијих екипа. Шампиони ове лиге постали су шахисти ШК „Бајина Башта” испред „Гоча” из Врњачке Бање.

За „Чиготу” су на сениорским таблама наступили Славко Стојић (девет одиграних партија: без победе, четири ремија и пет пораза), Милован Вилотијевић (осам одиграних: две победе, два ремија, четири пораза), Радован Рајевац (четири одигране: без победе, три ремија, један пораз), Миланко Лазовић (девет

одиграних: једна победа, пет ремија и три пораза), Мирослав Дабић (девет одиграних: три победе, два ремија, четири пораза), Александар Драгутиновић (седам одиграних: две победе, два ремија, три пораза), Предраг Вученовић (једна одиграна: једна победа), Теодор Ђенић (пет одиграних: без победе, три ремија, два пораза), а на омладинским таблама Срећко Туцовић (осам одиграних, без победе, два ремија, шест пораза) и Михаило Ђорђевић (девет одиграних: без победе, два ремија, седам пораза).

Подсећамо да је ранијих година чајетински шаховски клуб имао квалитетан састав који се борио за врх табеле у овој лиги, али да је последњих сезона, одласком бољих играча и неодговарајућим вођењем, наступила криза у резултатима овог клуба. С обзиром да општина Чајетина значајно улаже у спорт и своје такмичарске екипе, па очекује и запажене лигашке наступе као што је код наших фудбалера, кошаркаша и других који достојно представљају ову најразвијенију локалну самоуправу, јасно је да и у шаховском клубу треба нешто предузети како се лоши резултати из ове сезоне не би будуће понављали. **З. В.**

ЗЛАТИБОРСКЕ
ВЕСТИ

ИНФОРМАТИВНИ БИЛТЕН
ОПШТИНЕ ЧАЈЕТИНА

Издавач

Агенција за издавачку делатност
и маркетинг „Мали Ђира”

Главни и одговорни уредник

Милић Симић

Редакција

Нада Целебџић

Иван Јанковић

Мирјана Ранковић Луковић

Драгана Росић

Штампа:

Графос Ужице

Тираж

1.500 примерака

Контакт

069/855-00-65

e-mail: pressnada@gmail.com

ISSN-2406-2405

Билтен финансира општина Чајетина

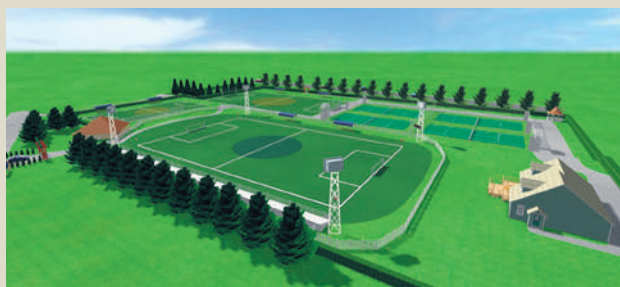
Фудбалери „Златибора” освојили Куп ОФС Ужице

После две године паузе, фудбалери „Златибора” освојили су Куп ОФС Ужице победом на гостовању екипи Перућца. Чајетински тим је славио у финалу резултатом 3-1, головима Александра Божовића (2) и Љубомира Арсића.

Догодине нови фудбалски терен код „Швајцарије”

Јавном предузећу „Културно спортски центар Чајетина“ одобрена су средства у износу од 10 милиона динара за изградњу новог фудбалског терена, у близини постојећег на спортском објекту „Швајцарија”. КСЦ је конкурисао за ова средства код Министарства трговине, туризма и телекомуникација, а ресорни министар Расим Љајић током недавне посете Златибору

најавио је ово улагање. Нови терен налазиће се на простору према магистралном путу.

Према речима директора КСЦ-а Николе Смиљанића, ово предузеће и општина Чајетина у претходном периоду улагали су средства за дорађивање спортског објекта „Швајцарија”. Урађен је кишни колектор, а из-

вршено је и насыпање терена на којем ће бити изграђено ново фудбалско игралиште, у виду одлагања вишка грађевинског материјала са простора насељеног места Златибор.

Очекује се да ће најављени радови бити завршени до почетка наредне фудбалске сезоне. **И. Ј.**

Реми фудбалера „Златибора”, победа „Чајетине”

Још један меч између Златибора и ФАП-а завршен је без победника. Дуел 11. кола Српске лиге Запад у Прибоју између домаћина и клуба из Чајетине окончан је резултатом 1-1. Домаћи тим повео је у 73. минуту, а Александар Божовић је у судијској надокнади (90+5) успео да сачува свој тим од пораза и обезбеди освајање једног бода.

ФК „Чајетина” је у 12. колу Златиборске окружне лиге савладао на свом терену екипу „Ариљске рампе” са 1-0, голом Дејана Удовичића. **И. Ј.**

Одбојкашице опет максимално

Одбојкашице „Златибора” задржале су максималан учинак после два одиграна кола Друге лиге Запад. На гостовању у Пријепољу славиле су против домаће екипе „Путеви Трендекса” са 3-0 (25-21, 25-21, 25-15), остваривши и другу победу максималним резултатом. И кадетска селекција ОК «Златибор» остварила је две победе, у исто толико одиграних утакмица у лиги. **И. Ј.**